

RAINFALL

Van dezelfde auteur:

Westworld
Dreamscape | Donkere Dromen (novelle)

Korte verhalen:

De Visserman
Het meisje dat met kerst kwam
Een ballade van Drie Rozen
De twee ruiters

Max Schoolenberg

R A I N F A L L

Brave New Books

Eerste druk
© 2019 Max Schoolenberg
Gepubliceerd met Brave New Books
Alle rechten voorbehouden
ISBN 9789402188806

INHOUD

Memoires: een fragment (I) 12

DE ZUS (1983) 15

DEEL EEN: De Zomermoorden 55

1. De eerste schooldag 56
2. De eerste moord 83
3. De tweede moord 105
4. Het ding onder het bed 127
5. Het feest 140
6. De begrafenis 160

Memoires: een fragment (II) 172

DE VADER (1924) 177

DEEL TWEE: De Herfstregen 211

7. Halloween 212
8. De eerste verschrikking 238
9. De uitbraak: een verhaal uit '77 263
10. De tweede verschrikking 281

Memoires: een fragment (III) 298

DE VLINDER (1890) 301

DEEL DRIE: Winter Wonderland 341

11. Besprekingen 342
12. De Hut 368
13. De regen onder het bed 385
14. A Christmas Together 481

Memoires: een fragment (IV) 434

DEEL VIER: De Laatste Zomer 443

15. De scheur in de muur 444
16. De oude mijn 483
17. Country Roads 560

Memoires: een fragment (V) 584

EEN LIED 589

Ik geloof dat er een moment in ons leven komt waarop we tegen monsters vechten. En voordat u ondergetekende afdoet als volslagen krankzinnig (wat ik u overigens niet kwalijk zou nemen – hè hè), een moment, alstublieft. Want ik geloof het echt. Misschien hebben we ze tot dat moment nog niet in de ogen durven kijken, of hebben we nooit voldoende moed gehad. Maar ik geloof dat het eens zal gebeuren. En op dat moment zullen we ze ook in de ogen kijken; we zullen ons de pijn herinneren die ze ons hebben aangedaan, de diepe hollen waar ze ons door hebben laten kruipen, de duisternis waar ze ons in hebben gesleept. We zullen het ze kwalijk nemen, en misschien willen we er ook wel wraak voor; er moet tenslotte een reden zijn voor het feit dat we het nu wél ineens tegen hen durven op te nemen. Misschien zijn we wel bereid ze vergiffenis te schenken, of ze te vertellen dat we ze niet lam zullen slaan, zolang ze maar beloven dat ze ophoepelen en nooit meer terugkomen. Want als ze dat doen, dan zullen ze wel weten wat ze ons precies hebben aangedaan, verdomme.

Nu wil ik niet beweren dat mijn monsters allemaal zo erg zijn geweest dat ik geregeld op het randje van de afgrond heb gebalanceerd. Maar het waren er toch aardig wat, en ze waren soms verdomd sterk in hun pogingen om me hun duisternis in te sleuren. Ik geloof dat het ze ook een paar keer gelukt is; zonder de tijd dat ik in het donker heb rondgewandeld, had ik bijvoorbeeld niet dit verhaal in zijn volle kille pracht en praal kunnen vertellen. Laten we namelijk niet vergeten dat de zogezegde confrontatie niet alleen een afrekening met de monsters is; het is een verbinding van kracht en moed, een machtig punt in het geheel van tijd en ruimte waarop we al ons gecombineerde leed en de kracht die we daaruit putten, aanwenden om die ondingen voor hun afzichtelijke koppen te slaan. Dat klinkt behoorlijk gewichtig, maar als ik het een beetje goed gedaan heb, zullen de hoofdpersonen uit dit boek dit kunnen beamen. En deze kracht zal ook op zijn eigen manier waardevol zijn; want ook al zullen we die monsters in de toekomst nog een keer tegen het lijf lopen, dan zullen we tenminste herinneren dat we ze al een keer verslagen hebben, en beseffen dat we dat gerust nog een keer kunnen doen.

Ik denk dat ik hiermee wel de grootste wortel die aan dit grote verhaal zit, heb weten te pakken te krijgen. Toevallig vertoont hij grote gelijkenissen met die van een zeker boek van de schrijver Stephen King – *It*, om het onderwerp maar bij zijn naam te noemen – hoewel ik het ook weer niet persé toeval zou noemen; dat boek was van grote inspiratie voor het schrijven van dit verhaal, en woorden zouden hier tekort schieten voor het gevoel dat ik had toen ik de laatste bladzijde tenslotte las. Dat moest waarschijnlijk in de zomervakantie van 2017 aan het Siljanmeer in Zweden zijn geweest. Ik speelde nog een aantal weken met dat gevoel, besloot er toen eindelijk iets mee te doen en pakte omtrent september mijn iPad op om een nieuw verhaal te schrijven.

De waarheid is dat ik op dat moment twijfelachtig was om dat te doen. Begrijp me niet verkeerd, ik zou nog liever mijn vermogen om te spreken verliezen dan mijn vermogen om te schrijven (hetgeen niet eens zoveel verschil zou hebben gemaakt, maar daar komen we zo op), maar ik wist dat ik kort daarvoor aardig de fout in was gegaan. Ik had mijn eerste volledige boek – *Westworld* – geschreven en

gepubliceerd, en van de reactie daarop had ik echt alleen maar durven dromen. Het is natuurlijk vanzelfsprekend dat je bereid bent een gat in het dak te springen wanneer mensen je werk waarderen (sommigen zouden je misschien zelfs vreemd aankijken als je het niet zou doen), maar ik geloof dat ik het toch anders ervoer. Als een moment van bevrijding, misschien, een klein inkijkje in een wereld die mij volslagen onbekend was. U moet tenminste begrijpen dat ik een jongen van veel woorden ben, maar met weinig zin om ze ook uit te spreken. Ik heb de eerste paar jaar van de middelbare school aardig met mijn monsters in de knoop gelegen, om het maar zo te zeggen, en de waarheid was dat het aanvoelde alsof ze me een muilkorf probeerden om te doen. Ik worstelde aardig met het feit dat ik geen goede manier had om mijzelf te uiten. Net als een van de personages in dit boek (en dat ontdekte ik met enig vermaak, eerlijk gezegd), voelde het aan alsof ik een losvliegende komeet was in een ruimte vol aan elkaar verbonden planeten. Ik liep in een duisternis rond, zonder iemand die me kon vertellen waar ik mijn voeten moest zetten, zonder iemand waar ik me aan vast kon houden, en allemachies, ik zou liegen als ik zou beweren dat ik me toen niet verdomde eenzaam heb gevoeld.

Westworld heeft in dat opzicht een paar dingen voor me veranderd. Voor het eerst had ik bewijs gevonden dat er iets was wat me werkelijk bijzonder maakte; dat ik iets kon wat niemand anders in mijn omgeving kon – en dat besef gaf me een gevoel dat ik tot dan (in die vorm, tenminste) nog nooit meende gevoeld te hebben. Ik geloof dat de juiste naam van dat gevoel *geluk* is – hoewel dát besef pas veel later kwam. Want ik raakte toen zó verslaafd aan dat gevoel dat ik prompt meer wilde gaan schrijven. En op zich is daar niets verkeerd aan (waarom zou je immers in godsnaam stoppen met iets dat je zo'n vrede geeft, vraag ik me dan af), totdat je tenminste begint te vergeten waarom je bent gaan schrijven. Omdat ik zo stom was om dat te doen, begon ik me in plaats daarvan te richten op andere dingen: op zo'n manier dat iedereen ervan onder de indruk zou zijn – inclusief het meisje waar ik verliefd op was. En ja, we weten het, in liefde en leed is alles geoorloofd en voor een jongen die alleen zijn gevoelens goed in letters op papier kan uiten, moet het al helemaal als een ultiem levensdoel hebben geleken, maar alsnog vind ik het nu oliedom. Wat er vervolgens uitkwam, was immers een vette roman van 400 pagina's; maar verdomme, elke pagina leek wel gedrukt te zijn op een mengsel van verslaving en pure ellende. Het was een onpersoonlijk ding geworden, een buitenaards object dat van alle kanten vreemd aanvoelde en waarvan ik niet kon geloven dat ik het zelf geschreven had. In zeker opzicht was het alsof ik mezelf in de rug had gestoken. De essentie van wat ik doe, dat speciale gevoel; ik had het allemaal aan de kant geschoven, alleen voor wat aandacht die uiteindelijk niet eens bleek te bestaan. (Nadat ik het boek namelijk mee de klas in had gebracht, was niemand ook maar *opgestaan* om het te bekijken, en hoewel de docent toch de goedbedoelde moeite nam om wat voor te lezen, leek de belangstelling ook ver te zoeken. Ik neem het ze niet kwalijk.)

Al met al was ik er behoorlijk bescheten vanaf gekomen. En tóch heeft die ervaring me waardevolle dingen geleerd. Vergeet tenminste niet dat je uit elke kuil ook weer op kunt krabbelen, en dat het bij veel dingen nou eenmaal gebruikelijk is dat je eerst gigantisch op je bek gaat voordat je het wél goed gaat doen. En dat was de waarheid. Ik nam wat rust, ik deed wat rustiger aan met schrijven en ik nam de

tijd om terug te kijken op de veranderingen die ik had doorgemaakt. En terwijl we in een regenachtige avond in de vouwwagen onze heerlijke lasagne naar binnen aan het werken waren terwijl de regen op het katoendoek roffelde, zei mijn moeder een simpele zin tegen me die het komende anderhalf jaar mijn leidraad zou worden: 'Je moet eens wat minder aan anderen denken en wat meer aan jezelf.'

Ja, dat was waar. Het was egoïstisch, niet erg bijzonder (en niet te vergeten, zo cliché dat het bijna een schande zou zijn er inkt aan te verspillen), maar het was wel waar. Absoluut. Toen ik een maand ofzo erna aan het eerste officiële 'hoofdstuk' begon (over die lieve Audrey Taylor en haar ietwat perverse vader), besepte ik namelijk dat ik niet was begonnen met schrijven om er anderen maar een plezier mee te doen. Om een meisje in hele omslachtige zinnen en metaforen (en behoorlijk wat gedenkwaardig slechte personages) te vertellen dat ik haar wel leuk vond. Nee; ik schreef omdat ik er geluk in vond. Vrede. En ik realiseerde me ook dat, zolang ik zorgde dat ik er maar plezier aan beleefde, het verhaal vanzelf ook goed zou worden. Misschien niet in de ogen van iedereen, maar in ieder geval wel in mijn ogen, en ik geloof oprecht dat dat ook alles was wat ik nodig had.

Natuurlijk, Rainfall is er ook niet zomaar gekomen; er is genoeg gelegenheid voor twijfels en angsten geweest en het verhaal dat op de volgende pagina's staat is ook niet helemaal het verhaal waar ik aanvankelijk mee begonnen ben. Maar dat is niet zo erg. Het is een verhaal waar ik van heb leren houden. Een ontdekkingsreis naar een wereld die me heeft gefascineerd en me heeft aangezet om erover te schrijven, hoe eng, verdorven en droevig hij ook was. Een krankzinnige trip van zo'n anderhalf jaar die me veel heeft geleerd, niet alleen over wie ik ben en wat ik kan, maar ook over pijn, en angst. Ik geloof niet dat dat iets slechts is. Nogal het tegenovergestelde, zou ik eerder zeggen.

Wat ik in ieder geval nog helder wil hebben, is dat dit verhaal niet begon als een ambitieus idee om eens een hele bijbel te schrijven of een liefdesbrief van zeshonderd kantjes of iets dergelijks. Dit verhaal begon als de simpele wens van een jongen om over pijn te schrijven. Pijn en verdriet, verlies en angst, maar ook over geluk, vriendschap en liefde. Ik denk dat ik wel kan zeggen dat die wens beter is uitgekomen dan ik ooit had durven dromen.

Dan moet ik u tot slot nog even één ding vertellen. Ik heb al behoorlijk wat van uw kostbare tijd gevraagd – en aan de lengte van dit boek te zien kunt u elk van die minuten goed gebruiken – maar ik wil dit nog wel even gezegd hebben. Niemand is perfect; ik al helemaal niet, en zo zijn er altijd wel een paar emoties en gevoelens geweest die ik lastig vond om over te schrijven. Ik moet eerlijk bekennen dat ik de precieze oorzaak daarvan niet goed wist. Misschien had ik er geen ervaring mee; misschien konden ze me simpelweg niet interesseren. Ik had daar best wel vrede mee, maar het behoeft uiteraard geen uitleg dat er bepaalde dingen zijn die ons leven in sommige opzichten kunnen veranderen. Voor sommigen is dat het beseft dat ze krijgen wanneer ze naar een meisje kijken en zich voor het eerst realiseren dat ze iets meer voelen dan de normale gevoelens die je krijgt als je naar een meisje kijkt. (Hoewel ik bij God dan ook weer niet zou weten wat die zouden zijn.)

Voor mij lag dat wat ingewikkelder – over het algemeen ben ik een laatbloeier en eindig ik om de een of andere reden altijd op de omslachtige weg. Maar goed, dat soort personen moeten er ook zijn; tenslotte ben ik nog steeds overtuigd dat alleen gekken legendes kunnen worden. In ieder geval, bij mij kwam het precieze besef in de vorm van een idee voor een liefdesverhaal. Het was niet zozeer die realisatie die me schokte (evenmin het feit dat alleen al het idee door al zijn clichés belachelijk slecht was), maar wel de simpele gewaarwording dat ik ineens over een emotie wilde schrijven waar ik tot dan toe nog geen enkele ervaring mee had.

Dat heb ik nog steeds niet, trouwens. U mag het me kwalijk nemen; ik kan alleen mijn hoofd buigen in schaamte. Ik heb mijn kracht nooit gevonden in sociaal wezen of mijn mond opendoen of in de moed om op iemand af te stappen en te zeggen wat ik van ze vind of wat ik voor ze voel – de enige wereld waar ik tot nu toe goed mee overweg heb gekund, is die van hetgeen wat u nu in uw hand heeft; die van het papier, letters en woorden en magische werelden. Dat zal waarschijnlijk ook verklaren waarom ik nooit verder ben gekomen dan anonieme berichtjes aan de stengel van een roos op drie Valentijnsdagen.

Toch denk ik dat er in dit boek angsten zijn overwonnen, en ik zou wel een hele stomme idioot moeten zijn om dat te negeren. Laat ik dus niet overwegen om mezelf – of een van de hoofdpersonages – nog eens in de rug te steken; één keer realiseren dat je jezelf gigantisch bij de neus hebt genomen moet wel genoeg zijn om het geen tweede keer te doen.

Dit boek heb ik dus niet geschreven óver een persoon, maar uiteindelijk wel vóór een persoon. Ik ken die persoon niet heel goed, en zij mij waarschijnlijk ook niet, hoewel ik toch wel denk dat dit de enige gift is die recht zou doen. Wel wat zwaarder dan een roos, maar goed, mijn naam staat er nu tenminste wél in grote letters op. Ik zou werkelijk niet weten of het feit dat ik dit zeg, enige gevolgen gaat hebben (heeft het dat ooit gedaan?), maar goed. Je schijnt wat ruimte in je hart over te moeten laten voor het onvoorstelbare.

Nu dan. Wat u op de volgende pagina's zult lezen (of waarvan ik tenminste hoop dat u het wil lezen), is een verhaal dat u misschien een beetje angst aan zal jagen. Mag wel. Het is een verhaal over pijn, eenzaamheid en regen, over vriendschap, John Denver, bubbels en allerlei andere ongein; het is een verhaal over leven.

Maar ik geloof dat het ook een beetje een ander verhaal is. Een verhaal ván en over iemand die op het randje van de duisternis zijn monsters heeft gevonden, en ze heeft verslagen.

Ouderkerk aan den IJssel
27 februari 2019

Voor Bo;

Eerst drie rozen, nu een wereld

Memoires: een fragment (I)

Beste Mary, Troy,

Laat ik dit beginnen door nog maar eens te herhalen hoe dankbaar ik ben voor wat jullie voor me betekend hebben. Ik weet dat dat niets voor mij is, maar laat ik hier liever het risico nemen te veel te zeggen dan te weinig. Ik hou van jullie en ik ben dankbaar, voor wie jullie zijn en wat jullie voor me gedaan hebben. Dat is in ieder geval meer dan ik er ooit voor terug heb gegeven, en om eerlijk te zijn: daar schaam ik me dood voor. Deze teksten zijn een klein begin om dit goed te maken. Het zal nooit meer genoeg kunnen zijn, denk ik, maar laat ik het dan tenminste geprobeerd hebben.

Het komt misschien over alsof ik dit allemaal uit schuldgevoel doe – dat doe ik ook – al is het grotendeels puur arrogantie. Ik loop al een hele tijd met iets rond waar ik graag vanaf wil, en jullie zijn de eerste die ik echt in vertrouwen wil nemen. Mocht je dit met jullie vaders willen delen, ga gerust je gang, maar vertel ze dan ook dat er niets persoonlijks aan is. (Dan zal vast willen geloven dat dit weer is vanwege die ene keer dat hij mijn poot bijna brak, maar je kan hem geruststellen. Er zijn dingen waarvan sommige mensen nooit een deel zouden mogen uitmaken. Tot nu toe heb ik die twee gouden kerels erbuiten weten te houden, en dat heb ik altijd met een gezond bewustzijn gedaan.)

Wat mij betreft; mocht ik het goed gedaan hebben, dan hebben jullie een man gekend die er altijd het beste uit heeft proberen te halen. Die altijd wel een glimlach op zijn gezicht had, vrijwel altijd te porren was voor een wandeling of een fietstocht (soms ook niet, vergeef me – niemand is perfect, en ik al helemaal niet), het leven nam zoals het was en er het beste van probeerde te maken. Nou is dit godzijdank (grotendeels) nooit schijn geweest, al zit er wel wat achter. Behoorlijk wat, zelfs, en ik geloof niet dat ik dat altijd voor jullie verborgen heb kunnen houden; ik ben er de laatste jaren steeds slechter in geworden. Laat ik dan zeggen dat het bij mij precies het omgekeerde is van dat oude Beatles-liedje. Hoe ging dat ook alweer? *I'm not half the man I used to be?* Nou, aan de buitenkant misschien, maar vanbinnen heb ik nog steeds het gevoel alsof ik geen spat veranderd ben. Ik zou een poging kunnen doen om het mooier te vertellen dan het is, maar laat ik dat niet doen – dat heb ik immers mijn hele leven al gedaan en dan zou ik dit hele ding nu ook gelijk wel in de fik kunnen steken.

Ik geloof dat mensen kunnen veranderen. Heus. Het is die ouwe Dan ook gelukt om die puisterige klootzak die ik in een herberg ontmoette te ontstijgen, dus dat zou nog wel het beste voorbeeld moeten zijn. Maar tegelijkertijd denk ik ook dat er zekere dingen zijn die vastliggen en dus niet kunnen veranderen. Dat heb ik tenminste ondervonden. Er is een zeker iets aan mij dat niet groeit. Dat er altijd is gebleven, hoe hard ik ook heb geprobeerd om het te vergeten, of het tenminste te accepteren zoals het is. Er is een zekere plek waar ik mijn hele leven al voor wegren, een fysieke. Die plek heet Rainfall. Het is een kleine stad in het noorden van Minnesota, onder de rook van Duluth. Op zich woont er vredelievend volk – van hetzelfde soort dat “You betcha” antwoordt wanneer je vraagt hoe het met ze gaat en je liever nog een uur aan de deur houdt als je afscheid wil nemen. Zo heb ik het altijd gekend en ik was bereid om het zo te blijven kennen, als er op een

zeker moment niet een tijd aanbrak dat ik aan die overtuiging begon te twijfelen. Ik wil niet zeggen dat er slechte plaatsen bestaan; tot op het bot verrotte hollen die zijn uitverkoren tot een of andere regelrechte doorgang tot de hel, want als ik mezelf nog niet genoeg als volslagen krankzinnig had bewezen, zou dat wel de laatste druppel zijn. Tegelijkertijd wil ik graag geloven, nee, ik weet dat er slechte plaatsen zijn. Ik weet dat omdat ik een hele tijd geleden aan de rand van die doorgang heb gestaan. Niet alleen, maar dat neemt niet weg dat het de eenzaamste tijd van mijn leven zou worden; dat het dingen heeft afgebroken, weer heeft opgebouwd (of daar slechts de illusie van heeft gewekt) en voorgoed heeft veranderd. Ik ben bang dat het zo zijn afdrukken heeft achtergelaten. Afdrukken die ik nooit aan iemand heb laten zien en ook niet heb willen laten zien, maar die ik toch nu bereid ben met jullie te delen. Niet omdat ik het eindelijk heb leren accepteren (dat zal ik nooit kunnen, denk ik) maar omdat ik denk dat het daar tijd voor is, en omdat jullie het verdienen. Ik vraag jullie niet om meer begrip dan jullie al hebben gegeven, maar ik vraag jullie wel om vergiffenis.

Nu dan. De dag die een periode van twijfels in gang zette, die het pad naar de rand van de doorgang opende en een proces in gang zette dat dingen zou veranderen die nooit veranderd zouden mogen worden, was een hele lange tijd geleden – in de zomer van 2016, als ik me niet vergis. Het was de dag dat de zomervakantie net afgelopen was en de hitte – zelfs voor Minnesota – ondraaglijk was. De dag waarop George Goldhammer zijn hele ploeg naar het meer stuurde omdat het in de garage niet uit te houden was en Derek Mitchells zich voor het eerst sinds tijden weer eens zorgen maakte over de droogte in Cloquet Forest. De dag waarop iedereen weer naar school ging; de jonkies naar de Maple Leaf Middle School aan Lower Broadway en de ouderen naar de Fall King High School aan Triangle Street. ‘Ouderen’ zoals ik, die er al een paar jaar kwamen, maar ook kinderen die voor het eerst naar de middelbare gingen. Ik kan het me voorstellen dat dat moeilijk moet zijn geweest, al helemaal met die hitte, en zo. Voor sommigen zal het zijn geweest zoals het is als je voor het eerst in het diepe deel van een zwembad wordt gegooid; je weet geen houvast te vinden in die nieuwe, onbekende wereld. Misschien zal het af en toe aanvoelen alsof je verdrinkt. Ja, ik denk dat sommigen het doodeng zullen hebben gevonden.

Het was ook de dag waarop een jongen onder de groene, dorre bladeren werd vermoord. Sommige mensen reageerden er nogal hysterisch op. Sommigen, en dan ook niet op een manier die veel voorstelde. Het was het einde! Oh, wat een drama!

En op dat zeg ik: ha! Niet het einde – het was nauwelijks het begin.

DE ZUS

1983

Een afranseling op Swift Avenue

I

Audrey Taylor rende haastig haar kamer in smeedde de deur achter zich dicht. Een paar seconden later hoorde ze een harde bonk, gevolgd door een vloek die haar prompt deed blozen. Haar vader roffelde zo hard op de deur dat ze verbaasd was dat hij niet uit zijn scharnieren vloog. ‘Audrey! Je doet die deur NU open! NU zeg ik je! Of papa gaat je een lesje leren!’

Audrey slikte. Ze wist maar al te goed wat ‘een lesje’ inhield. Wanneer hij in een goede bui was, betekende het meestal niet meer dan een oorvijs. Maar als hij er echt eens de pest in had – wat eigenlijk altijd het geval was –, dan was de kans groot dat ze de volgende morgen meneer Perkins maar weer eens een bezoek moest brengen. Meneer Perkins was een aardige man, de trotse eigenaar van de drogisterij aan South Street, maar hij was slechts een van de vele mensen die het niet zouden begrijpen. Niet zouden begrijpen waarom papa haar sloeg, hoewel dat niet zo bijzonder was, want dat wist ze zelf niet eens. Volgens papa hoefde ze het ook niet te begrijpen, want ze was een STOMME KUT. Een ACHTERLIJK KLEREWIJF dat VAN TOETEN NOCH BLAZEN WEET. Ze wist niet wat al die woorden betekenden, maar te oordelen naar de hoeveelheid spuug waarmee hij ze altijd naar haar schreeuwde was het waarschijnlijk niet veel goeds.

Ze kon zich maar eigenlijk één reden bedenken waarom papa zo deed. Hij deed het om haar te beschermen; dat deden papa’s nu eenmaal. Ze wist dat hij ooit een belofte had gemaakt, een belofte om haar tegen al het slechts van de wereld te beschermen, zelfs als hij daarvoor dingen zou moeten doen die niet mochten van de Bijbel. ‘Lieverd, als jij in gevaar bent, kan zelfs God me niet tegenhouden,’ had hij eens tegen haar gezegd. ‘Als die schoft je ook maar met één vinger aanraakt, zal hij dat voor de rest van zijn oneindige leven berouwen. Goed?’

Dat was het dus. Als hij haar sloeg, dan had dat een reden. Dan had ze iets verkeerd gedaan – het maakte niet uit dat ze niet wist wat het was, als ze het maar nooit meer in haar hoofd zou halen om het te doen. Want dan zou papa, met veel geduld en een goedbedoelde klap voor haar kanis, haar met alle liefde een handje helpen.

II

Het feit dat Audrey die avond kennismakte met de Zus, was eigenlijk puur te danken aan Tom Gardener. Tommy Gardener was een klein joch met een bril dat eervol de reputatie van ‘Dondersteen van de buurt’ gekregen had. Dat was overigens niet geheel te danken aan het feit dat hij buitengewoon scherpzinnig voor zijn leeftijd was. Vader Gardener was een luie zak die zich de hele dag op de veranda stoned zat te roken, en moeder Gardener’s dagelijks patroon bestond in feite uit niets anders dan in bed liggen en zo nu en dan een bezem over de vloer halen. Tommy had in ieder geval de achterlijkheid van zijn ouders niet geërfd. Hij begreep heel goed dat hij kon doen wat hij wilde, omdat de schuld hem als afhankelijk kind niet goed in de schoenen kon worden geschoven. (Eén simpele

blik op Vader Gardener op zijn berkenhouten veranda, compleet gehuld in een marihuana-wolk, zei al voldoende over de “schandalig gebrekkige opvoeding” waaronder het arme kind leed. Hij kon zelfs af en toe op een beetje medelijden rekenen ook!) Voor hem betekende dat dus ongelimiteerd ruiten kapotschieten, fietsbanden leksteken en aan de staart van de kat van de burens trekken. De buurtbewoners ergerden zich groen en geel aan het joch, maar onder het jonge volk van de Maple Leaf Middle School was hij een ware legende. ‘De Man Die Alles Kan’, werd hij ook wel genoemd. Tom was degene die een deuk in de Ford van meneer Watson kon rossen zonder ervoor op te draaien. Of een kabouter uit de tuin van mevrouw Walsh kon jatten om hem vervolgens op de stoep aan diggelen te smijten. Wanneer je iets spannends wilde beleven, ging je met Tom mee. Simpel als wat.

Ook die middag had de jonge Gardener besloten om zijn enthousiaste aanhang niet teleur te stellen. Zodra hij zijn moeder gedag had gezegd en langs zijn puffende vader op de veranda was gelopen, liep hij lustig fluitend naar de boom op de kruising van Swift Avenue en Red Brick Road. Onder de boom zat een groot aantal jongens te wachten. Toni Cléments, die op de straathoek een ijscokraampje beheerde en bij gebrek aan klandizie momenteel niets anders te doen had, hield hen argwanend van over zijn doorzichtige vitrine in de gaten. Een van de jongens kreeg hem in de gaten, bracht zijn hand met uitgestoken vingers omhoog, blies ze omver en speelde een plotselinge verbazing toen het bleek dat zijn middelvinger als enige overbleef, maar Cléments reageerde er niet op. Hij kwam uit een lange generatie van immigranten en had vanuit het huis uit dus al voldoende meegekregen om te begrijpen dat je niet meer waard was dan een stuk stront als je een kleurtje had, en liever ook geacht werd om daarover je bek te houden.

De jongens kregen plotseling Tommy in het oog en sprongen bijna tegelijk overeind. ‘Gardener!’ riep de grootste. ‘Waarom duurde het zo lang?’

‘Ik doe er zo lang over als ik wil, Hicks. Als het je niet zint, rot je maar op. Duizenden anderen voor jou.’ Gardener snoof en hield zijn hand op. ‘Kom op jongens, over de brug ermee. Ik heb niet de hele dag de tijd,’

Sommige jongens diepten haastig een paar glanzende muntjes uit hun zakken op en legden het zonder wifelen in zijn gretig uitgestoken hand. Anderen aarzelden nog. Tom keek hen ongeduldig aan. ‘Vooruit, iedereen moet dokken. Jij ook, Hicks. Ik ga niet mijn nek riskeren voor alleen jouw plezier,’

Hicks beet even op zijn lip, maar besloot toen overstag te gaan. Hij keek Tom scherp aan toen zijn muntje met een kleine tik op de anderen viel. ‘Maar je gaat het echt doen, hoor. En geen half werk. Anders sla ik je op je bek,’

‘Zoals altijd,’ antwoordde Tom terwijl hij de muntjes in zijn zak liet glijden. ‘En maak je nou niet zo druk, beukbavianaan. In tegenstelling tot jou ben ik wel een man van mijn woord,’

‘Zeg, hou je –’

‘Of wat? Ga je me tegen de grond slaan? Waar maak je je zo druk om?’

‘Nou, je kunt ons ook belazeren.’

‘Heb ik dat ooit gedaan?’

‘Nee, maar mijn moeder –’

‘Jouw moeder heeft geloof ik alleen verstand van mensen naaien, dus daar zal ik maar beter niet naar luisteren,’

‘Zeg,’ zei Hicks, een stuk feller, ‘je houdt je bek over mijn moeder, etterbak. Of moet je serieus een dreun?’

Tommy grinnikte. Het was eigenlijk niet echt moeilijk om Hicks op de stang te jagen, maar zijn moeder moest wel de nucleaire knop zijn van alle dingen die hem irriteerden. Het was zowat in de hele stad bekend dat Mary Hicks graag ‘een paar centen achterhield’, zogezegd met het excuus dat ze een “gezin had om voor te zorgen”, maar het was meer waarschijnlijk dat het iets te maken had met de gokverslaving van haar broer. Toch repte niemand er ooit – zelden – een woord over. Mevrouw Hicks was een van die mensen die niet bepaald kaas hadden gegeten van eerlijkheid, maar wel verdomd bedreven waren in het afhouden van beschuldigingen. En je ging sowieso niet in tegen een vrouw met een gezin, want die zou er op de televisie zo’n stampij over gaan maken dat je spijt zou krijgen dat je het ooit gedaan had. Tere gansjes met een kroost deden het nou eenmaal beter dan een onsympathieke beer – zelfs als die beer gewoon gelijk had.

‘Maak je nou niet zo druk, Hicks.’ suste Tommy. ‘Ik maakte maar een grapje. Nou, willen jullie nog wat actie zien, of niet?’

Dat lieten de kinderen zich geen tweede keer zeggen. Zodra Tom Gardener zich omdraaide en in de richting van de keurige huizen aan Emerson Drive begon te lopen, liepen ze als gedweë zombies achter hem aan. Toni Cléments staarde hen aandachtig na en slaakte hoofdschuddend een diepe zucht.

Meneer Walsingher was een oude kerel die na een leven vol uitputtende oorlogen nauwelijks nog iets overhad voor een redelijk onderhouden bestaan en zich daar na een paar mislukte rechtszaken ook bij had neergelegd. Tegenwoordig probeerde hij er nog iets van te maken door troost te zoeken bij het enige waarvan hij overtuigd was dat hij het nooit kon verpesten: tuinieren. Soms dagenlang zat hij tussen zijn begonia’s om ze te behandelen met de liefde waarmee hij ook ooit zijn overleden vrouw had verblijd. Nee, wacht, niet overleden – weggegaan. De verrekte tippelaarster was op een dag gewoon de deur uitgelopen met het excuus dat ze een neef in Louisiana ging bezoeken. Ze was uiteraard nooit meer teruggekomen. Hij had er een hoop verdriet van gehad, maar anderzijds viel haar egoïstische keuze ook wel een beetje te begrijpen. Als Mary Tyler Moore met twee miljoen op zak ineens voor zijn deur stond en hem aanbood samen weg te vluchten uit deze rotzooi, zou hij het ook gewoon aangenomen hebben. Je bleef tenslotte niet in Minnesota als er in het zuiden een rijke vent op je zat te wachten. Hoeveel verdriet je iemand daarmee ook aandeed. Veel schelen kon het hem nu niet meer, want hij kon alles tenslotte kwijt in zijn tuintje, zijn eigen stukje Hof van Eden dat desondanks via een grindpad toegang bood tot de grootste bouwval in Rainfall. Hij had het er vaak over met zijn buurman. “‘Gary,’” placht hij dan te zeggen, “‘jongen, ik heb een hoop verbruid in mijn leven, maar het kan me allemaal niks meer schelen. Zolang ik mijn groen heb, zal het me worst zijn of mijn hele huis en alles wat erbij hoort in mekaar stort. Het enige wat een vent nodig heeft om gelukkig te zijn, is een paar forse bollen en een schoffel.’”

Buurman Gary was het daar natuurlijk helemaal mee eens. Hij had respect voor zijn buurman, de eenvoud waarmee hij alles van zich afschudde en zich volledig op zijn tuintje stortte, alsof alle oplossingen daar verstopt lagen, tussen de woekerende rozenstruik en het bijna microscopisch kleine kersenboompje. Daar was zeker wel wat overtuiging voor nodig. Misschien was dat respect ook de reden waarom hij een paar dagen geleden een cadeau aan de beste Walsingher had gedaan. Maar het kon ook natuurlijk zo zijn dat hij graag zijn ziel eventjes schoon wilde wassen; hij had zichzelf onlangs eindelijk overgehaald om de kat van de burens in zijn regenton te verzuipen omdat dat beest maar blééf mauwen, en achteraf had hij er eigenlijk wel spijt van gehad. Niet vanwege de kat. Dat klerebeest kon hem geen moerschelen. Nee, de buurvrouw was nu al dagenlang ontroostbaar omdat haar lieve “poezewoes” kwijt was, en hij wist niet zeker of het kattengejank onder zou hebben gedaan voor het vreselijke geluid wat dat mens ’s nachts produceerde.

Meneer Gary had hem dus “voor uw plezier en Gods onvoorwaardelijke vergeving” een windmolentje cadeau gedaan. Het ding was roodgeverfd en de planken, zo had hij zich althans laten vertellen, waren van echt Scandinavisch hout, zo echt, dat je de elandenstront nog zou kunnen ruiken. Meneer Walsingher was dolblij geweest met het cadeau en had direct het molentje in zijn tuin gezet, waar het nu al een paar dagen trouw zijn plicht vervulde. Tot Tom Gardener en zijn hele troep het hoekje om gebanjerd kwamen, uiteraard.

Gardener en zijn kornuiten staken de straat over en hurkten neer achter een stel vuilnisbakken, die op de rand van de stoep stonden. Vanachter het metaal en de rottende banenschillen hadden ze prima zicht op het tuintje van meneer Walsingher, waar de wieken van het kleine huisje nu als een op hol geslagen wasmolen in de rondte draaiden. Er stond een flinke bries en de zon was net verdwenen achter een paar wolken, zodat het een beetje kouder werd in de straat. Hicks wreef over zijn armen en keek Tom scherp aan. ‘Denk erom, we willen echt vlammen zien. En rook. Als we niks zien, willen we ons geld terug.’

‘Die centen blijven mooi bij mij,’ antwoordde Tom. ‘Jij krijgt je spektakel wel. Zorg nou maar dat je je niet laat zien.’

Hij kwam overeind en begon voorzichtig om de vuilnisbakken heen te lopen. Hicks schudde zuchtend zijn hoofd. ‘Je gaat hiervoor echt eens naar een inrichting, Gardener.’

Die zin deed Tom even stilstaan. Het was niet zo dat hij ervan schrok; hij had, integendeel, die zin voor zijn gevoel al wel duizend keer gehoord. Commissaris Patterson herhaalde hem iedere keer als hij hem weer eens had weten te betrappen en hem thuisbracht, waar zijn vader al op hem wachtte om hem eerst een flinke oorvijg te verkopen – en daarna weer terug naar de veranda zou gaan om daar verder te puffen. De commissaris met zijn prachtig getrimde snor en breedgerande hoed zou eerst voor hem neerknielen en hem ernstig aankijken. “Tommy, Tommy toch,” klonk het dan, met een toon die eerder vermoedid dan zorgelijk klonk, “wat ben je toch aan het doen, jongen? Je brengt je ouders nog eens flink in de problemen zo. En weet je waar jij dan terecht komt? In een inrichting. En daar gaan ze je alles opnieuw leren – gedragen, beleefd zijn, noem het maar op. En ze

schere je kop kaal. Nou, dat willen we toch niet, hè, Tommy? En nu maar braaf zijn, hoor.”

Het kon Tommy uiteraard niets schelen wat die kerel hem allemaal aanpraatte, of wat er van het ellendige stel dat hem toevallig verwekt had zou worden. Diep in de shit zaten ze toch al, dus erg veel deed het er eigenlijk ook niet meer toe. Kon die ouwe van hem zelfs misschien eindelijk eens afkicken. Maar hij maakte zich wel enige zorgen over de “inrichting” – en dat was ook precies de reden waarom hij nog even niet wilde dat zijn ouders in de problemen kwamen. Hij voelde er niets voor om alles weer opnieuw te leren en zijn kop kaal te laten scheren. Nooit van zijn leven. Hij was verdomme geen jood.

‘Hou je kop, Hicks.’ bromde hij. ‘Ik laat me niet pakken.’

Hij keek vluchtig van links naar rechts om te zien of er niet toevallig een sullige voorbijganger aankwam en stak toen de straat over. De gedachte dat zijn prachtige plannetje in feite bijna neerkwam op een lichte terreurdaad was ook wel één of twee keer bij hem opgekomen, maar nu had Tommy Gardener de tijd en de hersens niet om zich over dergelijke onbenulligheden druk te maken. De enige gedachte die hij in zijn hoofd had was een plaatje. Het was een vaag plaatje, net een foto die nog niet helemaal ontwikkeld was. Hij dacht aan het molentje dat buurman Gary aan de lieve meneer Walshinger cadeau had gedaan en aan hoe hij dat ding eens fijn in de fik zou steken. De vlammen zouden er aan alle kanten uitslaan, ja, dat was zeker. Grote vlammen. Rood en geel. En meuren, meuren zou het, verdomme! Het zou meuren naar een fijn dennenbos dat in lichterlaaie stond, misschien naar zijn vader op een goede dag. Tom voelde zich al helemaal opgloeien bij deze gedachten en hij kreeg er spontaan een erectie van (al wist hij dat zelf nog niet, Tommy had niet bepaald verstand van alles wat met SEKS te maken had).

Hij klom over het tuinhekje heen en keek of de oude Walshinger toevallig niet ergens met zijn kont in de lucht tussen de struiken zat, maar dit bleek gelukkig niet het geval. Door het raam van de woonkamer zag hij dat de oude heer in een met lapjes beklede leunstoel in slaap was gevallen. Dat kwam hem mooi uit. Op die manier kon hij mooi het molentje in de hens zetten voordat meneer Walshinger slaapdronken naar buiten zou komen waggelen, al schreeuwend dat die “verdomde belhamels moesten oprotten” en dat hij “bij God de politie zou bellen en het leger zou mobiliseren”. Al zag hij meneer Walshinger dat nog niet zo snel doen. Maar hij hoopte wel dat hij kwaad zou zijn. Er was geen bal aan als de volwassenen niet boos werden of rood aanliepen of begonnen te schreeuwen. Want dan wist Tommy dat hij het weer geflikt had, dat hij wéér een reactie had weten uit te lokken, en dat de Man Die Alles Kan weer een volwassene, het bakken van autoriteit, op de kast had gejaagd. Daar leefde hij echt voor.

Hij sloop verder naar het molentje toe, dat nog steeds als een bezetene draaide en ratelde. Het ding stond niet erg hoog, op een korte stok, met erbovenop het huisje met het molentje dat op een soort platformpje aangebracht was. Op dat platformpje strooide meneer Walshinger vaak wat vogelzaad zodat hij naar de vele musjes kon kijken die er zouden landen om alles op te snoepen. Hij had geen materiaal om een fatsoenlijk vogelhuisje in elkaar te timmeren en hij kon zich al helemaal niet zo’n metalen vogelbadje uit Rozzy’s doe-het-zelf-zaak veroorloven.

Niet dat hij dat ook wilde. Die beesten hadden alle Jezus een heel meer net buiten de stad ter beschikking, moest hij dan een kapitaal gaan ophoesten alleen om zo'n nutteloos ding in zijn tuin te zetten? Dank je beleefd. Hij vond het fijn om naar de vogeltjes te kijken – maar dat hoefde dan echt niet meer dan vijftig cent per maand te kosten.

Tommy graaide in zijn zak en haalde er een verfromfaaide krant uit die hij uit de vuilnisbak voor zijn huis gevestigd had. Hij scheurde hem in kleine stukjes en maakte een hoopje voor het kleine, witgelakte deurtje aan de achterkant van het huisje. Hij was even bezorgd dat de wind het hele zootje weg zou blazen, maar dit bleek wel mee te vallen. Als hij het jonge vlammetje een beetje zou beschermen zou het wel goedkomen, en dat zou dat ding al snel uitgroeien tot een kolos van een steekvlam, misschien wel zo groot als de ontploffingen die je zag als ze in zo'n cowboyfilm op televisie een brug opbliezen. Toen haalde hij een aansteker uit zijn zak. Het was een echte Zippo, waar hij zo verrekte trots op was; van echt metaal met een dekseltje dat je open moest klappen. Hij wist wel ongeveer hoe je het moest gebruiken, want hij had zijn vader het vaak genoeg zien doen. Aan het wieltje draaien totdat er een vlammetje kwam. Zo moeilijk kon het toch niet zijn?

Tom ondervond echter al snel dat het dat blijkbaar wel was, want hoe hij ook aan het wieltje draaide, de lont in het kleine roostertje gaf geen krimp. Hij begon aardig geïrriteerd, maar ook bezorgd te raken. Alles goed en wel, hij zou het kunnen opgeven en teruggaan en zeggen dat hij er iets anders op zou vinden, maar dan zou Hicks vast wel even zijn kop verbouwen met die mokers van hem. En daar zat Tommy al helemaal niet op te wachten. Hij kon er wel lollig over doen, maar Hicks had allemachtig vuisten, enorme voorhamers waarmee hij ooit eens het bovengebitt van kleine Charlie Hope uit een lagere klas aan diggelen had gebeukt. Tom had het zien gebeuren. Dat kind lag maar te kermen op de straat, en zijn bloed en stukjes witte tand lagen overal op de stenen. Hicks had erbij gestaan met een domme grijns op zijn gezicht en geschreeuwd: "Nou, durf je nog zoiets te zeggen hè, vuile flikker? Nee toch? Mooi zo, want als je nog één keer je bek opentrekt sla ik je *DOOD!*"

Hope had alleen maar een opmerking gemaakt die hij onlangs ergens bij de 'grote jongens' had opgepikt; dat zijn zus een slet was (het ventje wist nu eenmaal niet beter), en eigenlijk had hij daar volledig gelijk in gehad, want laten we wel wezen, Rosemary Hicks kleepte zich tamelijk schunnig en dat wist haar broer maar al te goed. Maar dat hoefde hij niet van anderen te horen, want het bleef nog altijd wel zijn zus en je werd geacht het voor zussen op te nemen. Dus moest je anderen maar de mond snoeren (ook al hadden ze nog zo gelijk) en je eigen waarheid vertellen. Dat werkte bij de communisten ook zo goed.

Nee, het nu opgeven was zonder meer geen optie. Tommy bleef dus aan het wieltje draaien, hoe veel kramp hij ook in zijn vingers kreeg, en hij bleef maar draaien tot er eindelijk een vlammetje verscheen, waar hij zich lelijk aan brandde. Hij liet de aansteker vloekend vallen en zoog aan zijn pijnlijke vingers. De huid was rood, maar er zaten gelukkig geen blaren op. Beetje koelen en het was zo weer over.

Hij pakte de nu brandende aansteker op voordat die de kans kreeg om het hele gazon in de fik te zetten en hield hem voorzichtig bij het hoopje papier. Het hoofd

van de burgemeester, die in een artikel op de voorpagina had gestaan, vatte gemakkelijk vlam. De rest van het papier begon ook snel te branden en krulde om in grote, bruine rollen. Tommy bleef even zitten om zeker te zijn dat het hoopje niet zou wegwaaien, maar de vlammen sloegen al snel over naar het platformpje en begonnen gretig het hout te verteren. Hij kwam weer overeind en rende terug naar het tuinkekje. Alles ging perfect. Het molentje brandde als een fakkel en meneer Walshinger was nog steeds niet uit zijn leunstoel opgestaan. Hij voelde zich bijzonder goed toen hij de straat overstak en terug rende naar de jongens achter de vuilnisbakken, die het hele spektakel hadden gadeslagen en hem zachtjes fluitend verwelkomden. Dit was hoe je zaken deed. Hij had een hele maand – wat zei hij, misschien wel twee – aan zakgeld op zak en Hicks zou hem niet in elkaar slaan. Dat noemde hij nog eens twee vliegen in één klap.

‘Ziek,’ zei Hicks, toen Tommy zich bij hen gevoegd had. ‘Moet je dat ding eens zien branden. Je bent echt gestoord, Gardener.’

‘Ik zal dat maar zien als een compliment,’ antwoordde de jongen met een halfhartig glimlachje. ‘Is die ouwe vent nog steeds niet daar buiten gekomen?’

‘Nee. Zonde. Z’n molen is echt prachtig brandhout, het is bijna kunst.’

En om precies te zijn duurde het ruim een kwartier voordat meneer Walshinger doorkreeg dat er iets niet helemaal in orde was en luid gillend zijn woonkamer uitrende. Hij had de minuten daarvoor heerlijk liggen dromen van een strand in Florida waar hij zijn dikke pens lekker bruin liet bakken in de zon. Mary Tyler Moore was er ook. Ze was gekleed in een kleine, knalrode bikini en ze bracht hem een martini (wat rijmde dat eigenlijk goed, als je erover nadacht) met een olijf die als een verloren drenkeling ronddreef in de gin en de witte vermout. Het was heerlijk en hij hoopte eigenlijk dat het nooit zou eindigen. Tot zover was hij er ook van overtuigd dat dat ook niet zou gebeuren, want meneer Walshinger had geen flauw idee dat hij droomde, dat hij zich eigenlijk over de mistige grens van realiteit en fantasie begeven had en zich in een realiteit bevond die hij nooit zou kunnen waarmaken. Die sterke indruk had hij zo ongeveer tot hij een vreemde geur rook – het *was* rook en hij rook de rook, een branderig aroma dat in zijn neus prikkelde en de indruk wekte dat de zee in brand stond. Dat deed hem aan iets anders denken, Vietnam om precies te zijn; brandende wouden die rookten van de Agent Orange. Als hij daaraan terugdacht, voelde hij zich net Robert Duvall die in die ene film op een strand zat en bromde dat er niets mooiers bestond dan de geur van napalm in de morgen. Maar voor hem was het tegelijkertijd een vage herinnering, slechts een schim uit zijn glorieuze verleden dat desondanks de toekomst flink voor hem verziekt had. Dat deed het nog steeds, zelfs voorbij die vage scheiding tussen werkelijkheid en droom, want Mary Tyler Moore was weg en hij zat nu uit te kijken over een rood strand en een afgebrand veld, een lelijk, dood veld met zwartgeblakerde aarde en middenin...

...zijn molentje?

De ogen van meneer Walshinger schoten open en hij sprong uit zijn stoel overeind, terwijl hij afwezig met zijn hand een drupje kwijl en een snottebel wegveegde. Hij had het godallemachtig niet gedroomd. Zijn molentje stond werkelijk in brand en de rook was zo echt als de vieze lucht die hij zijn longen binnenzog. Hij zag de vlammen uit het kleine dingetje opvlammen; groot en

dreigend, als gigantische rode reuzen die aan het arme molentje vraten totdat er simpelweg niets meer van over zou blijven. Hij rende onmiddellijk de woonkamer uit, de gang door, tot hij bij de deur was en deze met geweld opensmeet. Buiten was het nog erger, want hier was de geur van rook nog sterker, indringender, en hij kon de hitte van de vlammen nu ook voelen. Het was nog verschrikkelijker dan hij had gedacht. Het ding zag eruit alsof hij elk moment kon bezwijken onder de hitte, en het zou waarschijnlijk niet duren voordat het hele huisje gewoon van zijn stok af zou breken en in het gras zou vallen. Dat mocht niet gebeuren – de vuurhaard was verdomd dichtbij het tuinhekje en hij had er geen twijfels over dat dat ook snel genoeg het voedsel van de vraatzuchtige vlammen zou worden.

Meneer Walshinger hinkte naar het verroeste, ijzeren wiel aan de zijkant van het huis. Daar zat de tuinslang om gewikkeld die hij normaal gebruikte om zijn plantjes te besproeien, maar hij zou vast ook geschikt zijn als brandslang. Hij klemde zijn knokige handen om het kraantje en draaide eraan, met verrekt veel kracht, want dat ding ging zo stroef als een oud gewricht. Eerlijk gezegd was hij bang dat het allemaal niets meer uit zou halen, want hij had de pomp al weken niet meer gebruikt en het zou best eens kunnen dat de druk veel te laag was. Die angst leek even werkelijkheid te worden toen er een belachelijk straaltje uit de spuit kwam, maar toen klonk er een soort bubbelend geluid en werd de straal ineens krachtiger. Bijna uitzinnig van blijdschap rende hij terug naar de voortuin en richtte de spuit op het brandende molentje. Het leek wat te helpen. Hij hoorde gesis en stoom, witte stoom in plaats van die gore, grijze rook, en de vlammen leken ook te verminderen. Maar ze waren nog steeds krankzinnig groot en ze leken ook nog lang niet van plan te zijn om hun schranspartij zomaar op te geven. Meneer Walshinger was zelfs zo wanhopig dat hij begon te roepen: ‘Heb je daar nog niet genoeg aan, vuile vreetbaal? Moet je echt nou een man zijn enige geluk afnemen? Zal ik gelijk mijn huis en mijn leven erbij doen? Ik heb er toch zat! Twee voor de prijs van één! Het kan me niks schelen, maar blijf verdomme *VAN MIJN MOLEN AF!*

Maar natuurlijk reageerden de vlammen alleen zoals vlammen in die situatie (en eigenlijk altijd) betaamden; onverschillig, het geschreeuw van dat rood aangelopen, menselijke wezen negerend terwijl ze verder vraten en verder vraten alsof het hun laatste maaltijd was. Meneer Walshinger restte niets anders dan met lede ogen toekijken terwijl hij de rest van zijn tuin nathield. De vlammen toonden geen genade, en zodra zij geslonken waren tot het formaat van nauwelijks een flink uitgevallen aardbei was er nagenoeg niets meer van het molentje over. Het enige wat er nog stond was een afgebroken stok met een zwartgeblakerde, versplinterde bovenkant en een kring van natte as eromheen. Meneer Walshinger stond maar een beetje beteuterd te kijken naar het ellendige resultaat terwijl zijn rechterschoen langzaam doorweekt raakte van de druppelende slang die hij nog steeds vasthad. Toen werd hij zich echter bewust van de realiteit van de situatie, en hij begreep dat dit met opzet was gebeurd, dat iemand hem gewoon schaamteloos zijn molentje had afgenomen en nu ongetwijfeld ergens zich verrot zat te lachen. Natuurlijk was dat het geval. Het was niet zo dat God een beetje boos op hem was geworden en in een lijpe bui bedacht had dat het wel leuk was om een bliksemstraal naar beneden te schieten om dat lelijke ding eens even af te fikken. Meneer Walshinger

kneep zijn ogen dicht en zocht de straat af. Geparkeerde auto's. Lage heggen. Alles waar een kleine dondersteen zich achter kon verstoppen en op zijn gemak zijn werk kon bekijken.

Uiteindelijk zag hij ze; het was allemachtig een hele *groep*, een hele groep van die etterbakken die bijna in hun broek zeken van het lachen en moeite moesten doen om hem daar niet ter plekke uit te maken voor de grote idioot die hij was. Dat kind van Gardener was erbij. Natuurlijk was het Gardener, dat klerejoch van dat luie stel van Lower Broadway die met alles wist weg te komen. Zou nu ook wel weer het geval zijn, maar meneer Walshinger vond toch dat hij iets moest doen en dus besloot hij schreeuwend en wapperend met zijn armen de straat op te rennen. 'Verdomd tuig! Kleine klotekinderen! Zal ik jullie eens in de brand steken, mooi even de fik in die broeken van jullie, egoïstische rotvandalen die jullie zijn!'

De kinderen zagen die woedende schreeuwlelijk natuurlijk al aankomen en ze begonnen weg te rennen, zo snel als ze konden, al hadden ze daar vrij weinig moeite mee; na een paar keer raakte je wel aan zoiets gewend. En ze waren uiteraard veel kwieker dan de oude meneer Walshinger die feitelijk niet meer kon dat hinkelen – en God, dat zag er zo belachelijk uit dat de kinderen moeite moesten doen om niet in lachten uit te barsten, wat misschien nog wel in zijn voordeel zou hebben gewerkt. Maar ze wisten zich te beheersen, en al spoedig hadden ze de oude baas ver achter zich gelaten. Meneer Walshinger zou die avond nog de politie bellen om een brandstichting te rapporteren, maar de politie zou antwoorden dat ze even wat anders aan haar hoofd had en volgende week zou komen kijken. Meneer Walshinger zou daar verontwaardigd op reageren en vragen of ze niet zoiets als plichtbesef had – en dat had ze natuurlijk wel, maar het kwam even bijzonder slecht uit. 'Waarom?' zou de oude heer dan vragen.

'Geen details,' zou de stem aan de andere kant van de lijn klinken. 'We zitten hier mogelijk met een moord.'

III

Audrey Taylor voelde zich die middag behoorlijk vrolijk. Haar vader was in een van zijn schaarse goede buien en had haar voor de verandering eens niet helemaal lam geslagen, maar haar met een brede glimlach gezegd zijn pak bij de wasserette op te halen. Hij had vanmiddag een bijeenkomst van zijn autoclub en hij wilde er graag goed uitzien. Dat wilde hij overigens niet omdat hij gewoon goed voor de dag wilde komen; de familie Taylor had een oude, verroeste Dodge die feitelijk een lachertje was bij de Fords en de Cabriolets en de Datsuns van al de andere leden en dat haatte hij. Dus probeerde hij de schade een beetje te compenseren door zich netjes te kleden in maatpakken van vijfhonderd dollar, en alhoewel dat een beetje leek te helpen, zou hij altijd een stumpertje blijven en dat had hij maar te accepteren. Misschien was het een van de vele redenen waarom hij altijd zo geïrriteerd was en zijn vuisten minstens zestien uur per dag jeukten – maar uiteraard wist Audrey dat niet, en ze hoefde het ook niet te weten, want papa wilde haar alleen beschermen en papa had haar een opdracht gegeven, en ze wilde papa niet teleurstellen.

Toen ze Main Broadway was overgestoken en Westgame Street in liep, dacht ze nog eens na over de vreemde aard van papa's kwade gedrag. Audrey zelf was nog maar negen, maar ze was al een bijzonder nuchter meisje voor haar leeftijd; zelfs Tom Gardener zou dat kunnen opmerken. Het verschil was alleen dat Audrey haar instinct niet dankte aan een vroegtijdige mentale ontwikkeling en dat er in feite niets wetenschappelijks aan was. In begrijpelijke termen zou 'schizofrenie' het enige woord zijn dat dicht in de buurt kwam, maar uiteraard kende ze dat woord helemaal niet en het was ook niet zo dat het haar heel erg bezighield. Wat er was, was er; en sommige dingen waren zelfs misschien beter te begrijpen zonder uitleg.

Wat betreft het gezin Taylor waren de tijden nooit erg gunstig geweest; Esther Taylor was al op vroege leeftijd overleden en Paul Taylor had zich eerder met de fles dan met haar verlies verzoend. Maar voor Audrey was er altijd iemand anders geweest. Geen persoon; alleen een stem, die soms wel en soms niet opdook. Ze wist niet precies hoelang de stem er al was geweest, hoewel ze, wanneer haar dat zou worden gevraagd, wel zou kunnen bevestigen dat ze had leren lopen en praten met de hulp van een zacht, nauwelijks verstaanbaar gefluister in haar achterhoofd. De stem zei nooit veel tegen haar. In ieder geval niet veel dat ergens op sloeg. Het was de stem van een meisje, die Audrey bij gebrek aan informatie (en begrip), dus zus had genoemd, en ze deed vaak niet meer dan vragen stellen, hoewel het wel leek alsof ze op zekere momenten toch een bepaalde invloed uitoefende.

Nu vroeg ze aan zus: 'Waarom denk jij dat papa de laatste tijd zo boos doet?'

Wat volgde was een niet zozeer veelzeggend gefluister, dat leek te echoën in de holte van haar kleine hoofd. Tussen al het onverstaanbare gebrabbel door meende ze wel het woord 'mama' te horen.

'Ja, misschien wel,' zei Audrey. 'Ik denk dat hij haar mist. Soms hoor ik hem huilen, 's avonds, en dan noemt hij ook haar naam. Nou ja, snotteren. Ik denk dat hij w-wano...'

Wanbopig, zei de stem.

'Ja, inderdaad. Ik zou willen dat ik iets voor hem kan doen. Hij bedoelt het goed, maar hij heeft zoveel last van verdriet.' Ze zuchtte. 'Ik vind het niet eerlijk. Ik wil hem wel helpen, maar ik ben een beetje...'

En dit keer zei de stem niets, tenminste, geen precieze woorden, maar het antwoord was een soort rare vervlechting van het gemompel en haar eigen gedachten: *bang. Ik ben bang, voor papa, bang dat het verdriet hem ooit eens echt gek zal maken, en dat het dan niet alleen bij slaan zal blijven. Er is de blik in zijn ogen, en je weet dat er het slechte is, maar als er niemand is om hem tegen het slechte te beschermen, wie zal er dan zijn om jou tegen het slechte te beschermen?*

Ze overwoog nog eens om iets aan zus te vragen, maar het gefluister in haar achterhoofd was al tot rust gekomen. Ze was trouwens al bij de waterette. Meneer Sawyer zou wel vreemd opkijken als hij merkte dat ze tegen zichzelf praatte.

Ze ging naar binnen, door de grote, glazen dubbele deuren, waar ze een beetje kracht tegen moest zetten. Meneer Sawyer was nergens te bekennen, maar zijn vrouw stond achter de balie een kaartenbak te ordenen. Ze glimlachte zodra ze het kleine kind binnen zag komen, haar wangetjes rood onder een bos dik, kastanjebruin haar. 'Dag, Audrey. Heb je gerend?'

‘Hallo, mevrouw Sawyer. Ja, ik heb hard gerend, want papa wil zijn pak op tijd hebben.’

‘Zoets dacht ik al. Wil je misschien iets te drinken?’

‘Nee, dank u. Maar ik wil wel graag zo’n lekker snoepje.’

Mevrouw Sawyer grinnikte. Haar man bewaarde altijd een pot zuurtjes onder de toonbank die hij aan kinderen uitdeelde. “Voor je goede moed en je diabetes,” zei hij dan joviaal, “en ’s avonds goed je tanden poetsen, want anders krijg je ruzie met de tandenfee.”

Maar meneer Sawyer leek geen moer om tandenfeeën en gezondheid te geven, want hij gaf je er vaak bij je vertrek nog eentje mee en als je heel braaf was kon je zelfs nóg zo’n zure sliert krijgen. Ze grinnikte bij de gedachte en gaf Audrey eerst een snoepje uit de pot, om daarna naar het achterkamertje te gaan, waar de pakken te drogen hingen voordat ze weer met klanten meegingen. Terwijl ze het grijze pak met het label TAYLOR van de haak pakte, voelde ze een soort walgende braakneiging opkomen. Paul Taylor was geen heer. Niemand van die lui, trouwens. Die hele Rainfall Classic Car Club was een van de vele verenigingen in de stad die puur bestonden uit hordes mannen met een gebrek aan zelfvertrouwen en het liever compenseerden door met grote bakken te pochen. Het was eigenlijk allemaal begonnen met Gerard Foster, een bankier met drie vestigingen in Minneapolis, twee in Chicago en twee in Kansas City – in het patroon dat hij eervol de ‘Foster-Driehoek’ gedoopt had – alhoewel hij graag verbleef in Rainfall, een stadje dat in omvang niet opwoog tegen die drie urbanistische monsters. Dat alleen omdat zijn vader een even grote lul was die hier toevallig in het midden van de vorige eeuw zijn imperium had opgebouwd. Foster vond het heerlijk om tijdens zijn speeches voor de jaarvergadering op te scheppen over hoe zijn oude heer destijds een kleine bank onderhield en tegelijkertijd elke dag ging vissen in Redbank Lake om zijn gezin te onderhouden. De meer oudere bewoners van Rainfall dachten juist heel wrang dat zijn vuile aanwezigheid de reden was geweest voor de drooglegging van het meer in 1956 – maar zeiden dat natuurlijk nooit hardop, want Foster was een man met veel invloed en mannen met invloed mocht je niet tegenspreken.

Enfin, meneer Foster vergooide een jaar geleden zijn zoveelste fortuin aan een Volkswagen Golf die hij eigenlijk niet nodig had. Patsen ging echter best en in het gezelschap van een paar andere idioten kwam hij zo op het idee om de befaamde autoclub op te richten, zodat zijn aandacht-stijve elke week op een beetje streling kon rekenen. Aldus geschiedde en sindsdien sprak de autoclub elke week af in haar pas gerenoveerde clubhuis aan Harvest Road, aan de rand van de stad, en de idioten bleven maar komen, idioten zoals Paul Taylor die nu zijn dochttertje helemaal naar de wasserette stuurde om zijn pak op te halen. De goeden lijdten altijd onder de kwaden (dwazen), en in Rainfall konden ze dat best als stadsmotto op het welkomstbord schilderen.

Het had zijn gevolgen, uiteraard. Mevrouw Sawyer zag Audrey vaak, en ze vond dat dat kind veel te stil was voor een gezond meisje van haar leeftijd. Het zou haar niet geheel een verrassing lijken als bleek dat die mafkees haar soms mishandelde, haar af en toe eens een beuk gaf als het hem uitkwam. Maar tot nu toe had ze eigenlijk nooit de moeite genomen om het haar te vragen. Het was wel in haar opgekomen, maar het waren meer de twijfels geweest die haar tegenhielden. Ze

wist niet eens of het arme kind zou antwoorden. Misschien zou ze het niet eens begrijpen. Of ze wilde het niet vertellen, uit een of andere zieke angst.

Toen mevrouw Sawyer weer achter de toonbank verscheen en de kleine Audrey Taylor daar gulzig de rode kleurstoffen van haar handen af zag likken, glimlachte ze. ‘Zo, hier is het pak voor papa, Audrey. Zal ik er even wat plastic om doen zodat hij niet vies wordt?’

‘Ja, dat is goed.’

De vrouw bukte en pakte een van de grote plastic mantels die haar man onder de toonbank bewaarde. Terwijl ze het netjes om het pak begon te trekken, hield ze het meisje nauwlettend in de gaten. Ze wipte een beetje op en neer op de ballen van haar voeten en keek in het rond met een nieuwsgierige blik die een kind gewoon leek te zijn. Maar mevrouw Sawyer meende over die blik een soort mantel te zien liggen, niet een van foielelijk wit plastic, maar een van terughoudendheid, een dikke blauwe plek van onnatuurlijke verlegenheid die er met duizenden oplawaaien op was geramd. En eigenlijk wist ze het direct toen hun blikken elkaar kruisten en Audrey recht in haar ogen keek. Mevrouw Sawyer glimlachte weer. ‘Zeg, Audrey, mag ik jou wat vragen?’

‘Ja hoor.’

‘Geeft papa jou wel eens hele stevige knuffels?’

Audrey wipte wat nerveuzer op en neer. ‘Ik begrijp het niet.’

Het land eraan, kind. dacht mevrouw Sawyer. *Jij hebt een hoop ellende achter de rug, en om de een of andere vage reden wil je me dat niet vertellen. Maar je houdt me niet voor de gek. Elke leugen komt tenslotte aan het licht.*

‘Nou, soms geeft mijn man me ook weleens een stevige knuffel. Zo hard, dat ik heel eventjes niet adem kan halen. Ik krijg er blauwe plekken van.’

Ze glimlachte bemoedigend. Audrey, even nuchter als altijd, vroeg met opgetrokken wenkbrauwen: ‘Doet uw man u pijn?’

‘Oh, nee hoor. Hij houdt van me. Jouw papa houdt toch ook van jou?’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Audrey, net iets te snel. Ze wiebelde nog wat zenuwachtiger op en neer.

‘Maar soms kunnen mensen zo veel van elkaar houden dat ze elkaar per ongeluk een beetje pijn doen. Dan bedoelen ze het niet zo, natuurlijk niet. Ze zijn alleen een beetje onhandig. Heb jij dat ook weleens?’

Ze keek het meisje aan. Die antwoordde, nogal verlegen: ‘Uh, nee. Helemaal niet.’

Daar had je het al. Naar de politie gaan en melding van maken. Het kind onder je hoede nemen en haar op het hart drukken haar spullen te pakken en weer terug te komen. Nee, beter maar hier laten. Stel dat die zak er lucht van had gekregen. In hun huis was de logeerkamer nog vrij – er stond wat oude rommel en stoffige modelboten, maar die konden ze wel even kwijt in de kelder. Maar sowieso weg bij die maniakale gek. Dat was niet gezond voor een kind.

Mevrouw Sawyer fronste een beetje, maar toonde toen ineens weer haar brede, witte glimlach. ‘Hier is het pak. Ga maar snel naar huis toe. En doe je de groeten aan papa?’

Audrey nam het pak aan en stopte het onder haar arm, al kon ze daarmee niet voorkomen dat de onderste helft van het gevaarte nog steeds over de grond sleepte. ‘Ja hoor. Tot ziens. En bedankt voor het snoepje.’

De oude vrouw keek Audrey nog even na vanachter de brede ramen van de wasserette. Toen het meisje om de hoek van de straat verdwenen was, draaide ze het papieren bordje voor de deur van OPEN naar GESLOTEN en verdween hoofdschuddend in de lege duisternis van het achterkamertje.

IV

De groep van Tommy Gardener kwam op het kruispunt van South Street en Main Broadway – de hoofdstraat – hijgend tot stilstand. De zon was inmiddels volledig achter dikke, grijze wolken verdwenen en het was al flink wat kouder geworden. “Grote kans dat het gaat regenen,” zou de weerman op televisie later zeggen, “maar dat weet ik ook niet zeker. ’t Kan vriezen en ’t kan dooien.” – en zo’n dubbelzinnige opmerking zorgde natuurlijk voor nogal wat problemen, hetgeen de bewoners van de stad desondanks met open armen verwelkomden. Het was in ieder geval genoeg om de komende dagen de voorpagina van de *Fall Weekly* te domineren, zodat de andere opmerkelijke gebeurtenis die die dag plaatsvond nauwelijks ter sprake kwam.

‘Kolere, die vent was kwaad,’ hijgde Harry Barnes, die deze opwinding eigenlijk helemaal niet moest en alleen was meegegaan omdat Hicks gedreigd had zijn fiets in de plomp te gooien. Hicks strekte zijn rug, legde zijn hoofd in zijn nek en begon ineens te lachen, hard en schor, een lach die eigenlijk alleen maar ruwheid verraadde en zijn kinderlijke onschuld al lang geleden verloren had. ‘Verdomme, Gardener, die was mooi! Zag je het gezicht van die kerel toen hij naar buiten kwam?’

‘Het was zeker een plaatje,’ hijgde Tommy, terwijl hij het zweet met de rug van zijn hand van zijn voorhoofd veegde. Maar ik hoef m’n kop hier voorlopig niet meer te laten zien. Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar hij zal mij wel herkend hebben.’

Daar hadden de andere jongens in alle heisa van het moment even niet op gerekend. Tommy mocht dan immuun zijn voor straf, zelf konden ze niet bepaald rekenen op zijn magische bescherming. Hier en daar klonken al de eerste klaagzangen van jongens die het nu ineens allemaal niet meer zo’n goed idee vonden. Harry Barnes zag een beetje bleek en mompelde: ‘Shit. We zijn erbij. Ik ben erbij. Ik ben kóud, man!’

‘Zeik niet zo,’ sneerde Hicks, ‘je weet niet eens of die kerel je gezien heeft. En al zou dat zo zijn, wat dan nog?’

‘Nou, jou maakt het misschien geen klap uit, maar dan ken je mijn moeder nog niet. Ze sluit me een maand in mijn kamer op als ze hoort dat ik meegedaan heb. Misschien wel twee.’

‘Dus? Je verzint maar een smoes. Je liep toevallig voorbij en je zag wat er gebeurde, maar voordat je iets kon doen, zat die ouwe zak al achter je aan.’

Harry’s gezicht klaarde op. ‘Hé, maar dat is een goed idee! Dan zeg ik gewoon dat jij –’

Voordat hij zijn zin kon afmaken, was daar ineens de vuist van Hicks; een enorme jumbojet die met een rotvaart kwam aanvliegen en midden in Harry's gezicht een crashlanding maakte. De jongens kreunden en trokken een pijnlijk gezicht toen ze het resultaat zagen. Harry wankelde achteruit terwijl hij naar de bloederige, verwrongen boel greep die eerst zijn neus geweest was.

'Jij houdt je bek over mij, idioot!' schreeuwde Hicks. 'Jij houdt allemachtig je bek, en als ik merk dat je me hebt verlinkt, *DRAAI IK JE JE NEK OM, BEGREPEN?*

Harry kon alleen een geluid produceren dat klonk als "na" terwijl hij op zijn benen wankelde en krampachtige (en vergeefse) pogingen deed om het bloeden te laten stoppen.. Tom zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Je bent echt te ver gegaan, Hicks.'

'Moet jij soms ook een –'

'Nee, ga maar lekker een boom omver slaan, of zoiets. Ik ga naar huis.'

Tommy draaide zich om en begon over de stoep in de richting van het drukkerse gedeelte van Main Broadway te lopen. Hij begon al na te denken over wat hij de rest van de avond zou doen – misschien het geld tellen dat hij vandaag verdiend had. Hij was al begonnen met sparen, want als hij oud genoeg was wilde hij niet meer in deze rotzooi blijven wonen. Dan ging hij verhuizen en in een grote villa met een Mexicaanse werkster wonen, helemaal zelf betaald met het geld dat hij als een echte zakenman verdiend had. Uiteindelijk zou Tommy Gardener nooit aan dat sparen toekomen – hij zou zich op zijn zestiende voor het eerst lam drinken en doodgereden worden door een snelheidsduivel die iets te graag zijn nieuwe sportwagen had willen uitproberen – maar nu was de fantasie nog zo levendig als een pasgeboren vogeltje, en het nam hem helemaal in zijn bezit. Zó erg, dat hij niet eens de schaduw zag die zich over hem heen boog; Hicks, en zijn vuist, klaar om zijn schedel aan diggelen te slaan...

...tot hij ineens in de lucht stil bleef hangen. Hicks keek verbaasd op en zijn lippen plooiden zich in een vermakelijke grijns. 'Kijk daar nou eens,'

De andere jongens volgden zijn blik, en ze zagen allemaal wat hij bedoelde. Aan de andere kant van de straat kwam juist Audrey Taylor aangelopen, rood van de inspanning. Ze zeulde iets in wit plastic mee dat over de grond sleepte. Tommy zag het meisje ook lopen en haalde zijn schouders op. 'Nou? Dat is dat kind van Taylor. Zal vast wel iets opgehaald hebben voor haar pappie, of zoiets.'

Hicks grinnikte. 'Ik heb weer een uitdaging voor je, Gardener.'

'Hoezo?'

'Een dollar als je dat pak hier over de struiken gooit. Nog een dollar met dat kind erbij.'

De jongens keken hem aan alsof hij gek geworden was – en zij waren het er allen onuitgesproken over eens dat hij dat inderdaad ook was. Een raam ingooien, een kat aan zijn staart trekken, een molentje in de fik steken – goed, dat waren dingen die misschien niet mochten, maar wel acceptabel waren. Voor de kinderen dan. Maar een kind pijn doen was echt link, zelfs voor de ergste kwajongens die hier rondhingen. Je bleef gewoon met je poten van een kind af. Je schold ze uit voor sloeries en rotte bakvissen en klootzakjes (zonder ballen) in de hoop dat ze die kleurrijke taal niet begrepen, maar je raakte ze met geen vinger aan. Als je dat

zou doen, liep je niet alleen de kans om in een of ander gesticht te belanden, maar je zou waarschijnlijk ook nog een woedende vent achter je aankrijgen die het nodig vond om eigen rechter te spelen. Zeker met meneer Taylor. Die man was een PSYCHOPAAT, meenden de jongens, al even GEESTELIJK INSTABIEL als Hicks met zijn zieke fantasieën.

En voor Tommy Gardener was dit ook even een grens die hij niet wilde overschrijden. George Mallory had, dacht hij, ooit eens gezegd: “Geen berg is mij te hoog,” en die vent was mooi het hoekje omgegaan toen hij die bewering probeerde te bewijzen. Hicks sloeg kinderen, maar hij twijfelde er niet aan dat meneer Taylor ze uit elkaar zou rukken als hij hoorde dat ze zijn dochter iets hadden aangedaan. Die kerel spoorde niet. Iedere keer wanneer Tommy hem buiten zag (en die momenten waren ook al zo verdacht spaarzaam), dacht hij dat elk moment het schuim van zijn lippen zou beginnen te spuiten en dat hij zijn hoofd in zijn nek zou leggen en als een mislukte wolf zou beginnen te huilen. Nee, dank je zeer beleefd. Die gek hoefde hij niet achter zich aan te krijgen.

Maar aan de andere kant was er ook die belofte van geld, prachtige, klinkende munt, en dat geld had een geweldige aantrekkingskracht op de kleine Gardener. George Mallory had toevallig ook gezegd dat “zijn geest in een constante staat van rebellie verkeerde” (dat had hij écht zeker gezegd) en daarin kon Tommy zich wel herkennen. Hij zou het wel even doen. Hij zou dat pak wel even over de struiken sodemieten, en misschien ook dat kind erbij. Want tenslotte waren zaken nog altijd zaken, en als die krankzinnige Taylor moeilijk begon te doen kon hij altijd nog op de bescherming van zijn suffe ouders rekenen. Zijn vader mocht dan wel een beroerde junkie zijn, maar slaan kon hij wel en al helemaal als er een of andere gek zijn tuinpad opgebanjerd kwam om hem mogelijk van zijn voorraad te beroven. (Tegen de tijd dat hij merkte dat het hem helemaal niet om de drugs te doen was, zou die kerel vast wel al in de kreukels liggen.)

Tom hief zijn hand op. ‘Geef maar,’

Hicks haalde twee glimmende munten uit zijn zak en hield zijn gesloten vuist boven de uitgestoken hand. ‘Hoeveel?’

Tommy liet zijn blik van de vuist naar het nog steeds nietsvermoedende meisje glijden. Hij aarzelde. Voor een paar seconden nam hij nog even alle uitkomsten in beschouwing; Taylor die hem uit elkaar zou rukken, zijn vader die hem een pak slaag zou geven, commissaris Patterson voor de deur met de mededeling dat hij mee mocht naar een gesticht. Maar daar was ineens de gedachte aan de munten in Hicks’ handen, en die gedachte spoelde alle ratio weg zoals een tsunami een Thaïes dorpje.

‘Twee.’ zei hij slechts. Hicks toonde zijn meest valse grijns en legde de munten in zijn uitgestoken hand. Tommy klemde zijn vingers om het geld, stopte het in zijn zak en rechtte zijn schouders. Voordat iemand iets kon zeggen om hem tegen te houden (of, meer waarschijnlijk, Hicks’ woede op zich af te roepen), liep hij al naar de rand van de stoep toe en zette hij zijn handen aan zijn mond. ‘Hé! Meisje!’

Audrey hield verrast halt. Haar nieuwsgierige blik gleed heen en weer tussen de jongens. ‘Ja, wat is er?’ riep ze toen, zich van geen kwaad bewust.

‘Kom eens hier! Ik wil je iets laten zien!’

Het meisje aarzelde. Ze schoof het pak wat verder omhoog onder haar arm, en riep terug: ‘Wat dan?’

‘Kom maar kijken, dan zie je het zelf! Het is heel mooi! Ik denk dat je het prachtig zult vinden!’

‘Maar ik mag niet zomaar mee met vreemden!’

‘Wie zegt dat?’

‘Papa!’ zei ze. Tommy dacht even na. Tot zover had zijn psychologische spelletje nog weinig succes gehad. Maar hij zou het laten werken, hij zou dat kind verdomme hier krijgen en dat pak uit haar kleine handjes rukken. Hij zou nog liever nu direct de straat oversteken en haar grijpen dan dat hij oneervol het geld weer terug aan Hicks moest teruggeven – want dan was hij niet alleen zijn poen, maar ook zijn reputatie kwijt.

‘Maar papa is er nu toch niet?’ vroeg hij, met de zoetste stem die hij op kon brengen. ‘Dus hij kan het ook niet zien! En geen zorgen, ik zal het hem niet vertellen!’

Audrey haalde twijfelachtig haar schouders op. Ze werd duidelijk aangetrokken tot het mysterie en de geheimzinnige woorden van de jongen met de bril. Hoe erg ze het ook probeerde te onderdrukken, ze kon niet voorkomen dat haar kinderlijke nieuwsgierigheid bezit van haar nam en haar vervulde met het bijna bedwelmende verlangen om te zien wat die jongen toch bedoelde. In haar achterhoofd kon ze de stem van haar vader al horen: *‘Audrey, wat heb je NU toch weer gedaan? Ik heb je toch gezegd dat je meteen naar huis moest komen? Ben je zomaar met een stel jongens meegegaan? Je weet wat papa daar over gezegd heeft, hè? Kom maar hier, dan krijg je een goed pak rammel om het af te leren!’*

Ze aarzelde. Ze wilde raad vragen aan zus, maar ineens leek het in haar achterhoofd stiller dan ooit. Er drong een besef tot haar door, zuiverder dan elke prikkel die ze tot nu toe in haar kleine bewustzijn had ervaren: er werd van haar verwacht dat ze nu een keuze zou maken. Een volwassen keuze, geen papa om haar ervan te weerhouden stomme dingen te doen, geen zus die haar zou helpen met de gevolgen. Ze voelde zich meer alleen dan ooit en de hele ervaring voelde aan alsof ze ter plekke in huilen kon uitbarsten.

Maar nu de dreiging van een pak slaag ineens niet meer zo helder aanwezig was, bleek de aantrekkelijkheid van het verlangen een stuk sterker. Ze zette een voorzichtige stap over de stoeprand. Ze keek zorgvuldig van links naar rechts om te zien of er geen auto aankwam en stak toen snel de straat over, haar haar wapperend in de wind, het plastic schurend over het beton. Ze vond het toch wel een beetje spannend toen ze ineens midden in die groep jongens stond, die haar allemaal grinnikend aankeken. Eentje hield zijn hand voor zijn gezicht; hij maakte rare geluiden, en ze zag iets wat haar deed denken aan de tomatensaus die papa altijd over zijn spaghetti goot. Harry Barnes had nog steeds een bloedneus en de ondeskundige hulp van een vriend – Chris Dough – had het er nu niet bepaald beter op gemaakt.

Het meisje draaide zich om naar de jongen met de bril en keek hem nieuwsgierig aan. Ze sloeg geen acht op de valse grijns van de grootste jongen – die, vond ze, verrassend veel gelijkenis vertoonde met de lelijke bulldog van buurman Roseham – of het zenuwachtige gewiebel van de anderen. Als ze een

paar jaar ouder was geweest, waren al die voortekenen ongetwijfeld allang genoeg geweest om haar ter plekke de benen te laten nemen. Maar Audrey Taylor was nog te jong om het woord ‘voortekenen’ überhaupt te begrijpen, en haar fantasie kon de kwade bedoelingen van deze smerige pestkoppen niet bevatten; de jongen met de bril had haar immers beloofd om niets tegen haar vader te zeggen? Nee, deze jongens hadden helemaal geen kwaad in de zin, al werd ze nu wel een beetje ongeduldig. Waarom duurde het zo lang?

De vraag lag op haar lippen, en ze zou hem ongetwijfeld gesteld hebben als Tommy Gardener – de jongen met de bril – niet ineens zijn handen naar haar uitstreckte en het pak beetgreep. Maar Audrey had een stevige grip, gesterkt door het besef dat papa haar een opdracht had gegeven en dat ze die opdracht NIET wilde verpesten, en daarom lukte het Tommy niet om het pak de eerste keer los te trekken.

‘Hé! Wat doe je?’ gilte ze verontwaardigd. ‘Blijf af! Dat pak is niet van jou!’

Ze had helaas het ongeluk dat Tommy op dat moment echt schijt had aan de wereld, want zodra duidelijk werd dat hij het pak niet zomaar uit haar handjes zou kunnen trekken, gaf hij haar een klap. Audrey gilte van de pijn en liet het pak los. Ze wankelde achteruit terwijl ze naar de stekende plek op haar wang greep. Tommy gromde triomfantelijk. Hij greep het ding met beide handen beet en zond het met een flinke zwaai naar de Onbekende Landen Van De Achtertuinen, alwaar het bezocht zou worden door één hond die nodig moest en een nieuwsgierige eekhoorn voordat het zou worden meegenomen door een zwerver. Hicks kraaide van het lachen. ‘Mooie worp, Gardener!’

Audrey was een paar seconden te geschokt om iets te zeggen of te doen, maar toen herwon ze haar tegenwoordigheid van geest. Ze was boos, woedend, beter gezegd, en de adrenalinstoot die zich in haar borst had opgebouwd vloog ineens met een enorme kracht omhoog, als een soort extreme kop-van-jut. Ze slaakte een kreet en rende op Tommy af, die zo’n reactie helemaal niet verwacht had en met een schorre kreet zijn handen voor zich uit stak om het aanstormende kind af te weren. Maar het meisje trok zich van een dergelijke waardeloze verdediging natuurlijk niets aan; met een grote aanloop sprong ze plotseling tegen hem aan, waardoor hij achteruitviel en met zijn rug een pijnlijke smak op de straat maakte. Audrey sprong bovenop hem en nam daar het genoegen om zijn gezicht met haar kleine vuisten te bewerken. ‘Stommerik! Dat mocht niet! Haal dat pak terug, allezesus nog aan toe!’

Een beetje blozend merkte ze dat de volwassenheid van de keuze blijkbaar ook haar mond had laten groeien. Ze wist niet eens wat het scheldwoord betekende (alleen dat het, zoals papa het altijd zei, behoorlijk gewichtig klonk), maar ach – onbelangrijke details. Tommy schreeuwde het uit van de pijn en de schrik. ‘Help! Hicks, doe iets, verdomme! Dat kind breekt mijn neus nog eens!’

Hicks besloot dat het wel welletjes was en sloeg zijn grote armen om Audrey heen. Hij tilde het meisje van de spartelende Tom af alsof ze een vis was die hij juist had gevangen; haar benen schopten in het rond, tevergeefs zoekend naar vaste grond, haar adem ging met korte, zuchtende stoten. Ze durfde niet eens meer tegen te spartelen, want ergens wist ze dat het toch geen zin meer had. De armen

van deze jongen waren net stalen buizen en één oplawaai van zijn vuisten was genoeg om haar mond van al zijn tanden te ontdoen.

Hicks slaakte een soort grommende, onaardse kreet en smet het kind met één worp in de heg, alsof hij een of andere baseballer was die zojuist een prachtige bal geslagen had. Audrey begon te huilen. De takken deden gemeen pijn; ze sneden in haar huid en haar haar bleef erin hangen. En eigenlijk, toen dat gekrijs klonk, toen er pijnlijke kreten over de straat rolden die zelfs een doorgewinterde havenarbeider nog tot tranen zouden brengen, wisten de jongens dat dit verkeerd was. Dat wat ze dat onschuldige meisje hadden aangedaan slecht was, behoorlijk slecht, en niet alleen omdat de Bijbel zei dat je niet van anderen mocht jatten of ze niet in elkaar mocht slaan. Dit was slecht voor een morele grens die ze ineens allemaal voelden – zelfs Gardener, die overeind gekomen was en zijn bril recht had gezet.

Behalve Hicks. De idioot stond te lachen als een bezetene terwijl hij met zijn handen op zijn knieën sloeg, alsof hij een ontzettend goede grap gehoord had. ‘Lig je daar lekker, kleine? Lukt het zwemmen een beetje?’

Hoe hard Audrey ook gilde of huilde, hoe heftig ze zich probeerde te bevrijden uit de zee van scherpe takken, hulp werd niet geboden. Hicks was te druk met lachen en de jongens durfden simpelweg geen actie te ondernemen. Ze hadden iets in de jongen gezien wat hen akelig verrast had; kwaadaardigheid, pure kwaadaardigheid, nog puurder dan de platte tekenfilmschurken op televisie of de boeven in strips. Dit was van hetzelfde formaat als van de GEESTELIJK GESTOORDEN waar de krant weleens over berichtte. En die verhalen joegen hen allemaal angst aan; het waren mensen die verschrikkelijke dingen hadden gedaan, of deden, en niemand wist precies waarom. Afgehakte hoofden in de koelkast. Lijken in de kelder. Bakken met verzopen dieren in de schuur, en waarom? Omdat het mannetje in de maan hen dat had verteld? Het was een belachelijke gedachte en over een paar jaar zouden ze wel inzien hoe scheef de raderwerken achter die gedachte waren, maar ergens wisten ze dat ze nooit meer op een normale manier naar de maan zouden kunnen kijken. Ze zouden toch nog ergens de fundamentele angst hebben dat die witte spiegel ineens breed zou glimlachen en hun zou vertellen dat ze hun familie moesten opknopen, alleen omdat dat “echt leuk was – je zult het wel zien!”.

En nu zagen ze ook diezelfde waanzinnige onlogica in de lachende Hicks, en dat deed hen nog eens nadenken over waarom ze hier precies waren. Moesten ze het meisje gaan helpen? Maar dan zou die beer hen in elkaar slaan, met hetzelfde krankzinnige gebrek aan gezond verstand waarmee hij haar ook in de struiken had geduwd. Nee, dat was uitgesloten. Ze konden alleen maar kijken hoe die verrekte idioot zich scheel stond te lachen, terwijl dat kind maar bleef huilen, en eigenlijk hoopten ze nu allemaal op een wonder, iets dat ervoor zorgde dat ze in godsnaam weg konden en deze ellende niet meer hoefden aan te zien.

‘Hé!’

Hicks stopte verbaasd met lachen en de jongens keken eveneens verwonderd om. Aan de overkant van de straat stond een gezette man te zwaaien; meneer Parker, die verderop in een zijstraat van Main Broadway een kringloopwinkel had. Zijn kale hoofd was rood aangelopen en de zweetvlekken onder zijn oksels waren duidelijk zichtbaar op zijn smoezelige overhemd. Een creatieve tekenaar had er

misschien een bejaard varken in kunnen herkennen. ‘Wat zijn jullie daar aan het doen, schoften? Kleine meisjes pesten? Moet je allemachtig een tik voor je reet hebben?’

De jongens hadden er blijkbaar geen behoefte aan om te zien hoe een eventuele confrontatie tussen het varken en de MENTAAL GESTOORDE zou aflopen, want ze besloten er met zijn allen vandoor te gaan. Tommy hinkte een beetje en verloor bijna zijn bril, maar het kon hem niets schelen. Hicks en zijn uitdagingen konden hem gestolen worden.

Even leek het erop dat Hicks zou blijven staan en de confrontatie aan zou gaan. Toen toonde hij echter nog eenmaal zijn walgelijke glimlach, spuugde op de grond en rende lachend de andere jongens achterna. ‘Niet boos zijn, meneer! Niet boos zijn! We wilden alleen maar SPELEN!’ – en hij stootte een schor geluid uit dat elk levend wezen in zijn buurt de rillingen over de rug deed lopen. Dat was Hicks’ geluid, zijn kreet uit de hel, een schor gelach dat eigenlijk direct uitwees dat de gek rijp was voor het gesticht (waar hij op zijn twintigste ook terecht zou komen).

Meneer Parker keek de vluchtende troep wolven hoofdschuddend na en snelde naar de overkant van de straat, waar het Audrey inmiddels was gelukt een beetje los te komen. Maar de scherpe takken deden nog steeds gemeen pijn en ze hield maar niet op met gillen. Meneer Parker had gedacht dat er een hond in elkaar geslagen werd toen hij traditiegetrouw zijn rondje over Main Broadway maakte. Maar het was helemaal geen hond geweest; het was allemachtig een kind, een meisje dat door zo’n vreselijke troep labbekken zonder zich te kunnen verweren eventjes in een struik gemikt werd. Het was verachtelijk – walgelijk – en meneer Parker zou zich nog wel herinneren om een bezoekje te brengen aan de familie Hicks. Rainfall had niet bepaald een goede reputatie wat behandeling van vrouwen betrof – de verhalen over de verkrachtingen van ’30 lagen hem nog vers in het geheugen – en niemand zat er echt op te wachten dat al die taboe weer werd opgerakeld door een sensatiezoekende krant. Toegegeven – Hicks was een klootzak en zijn vader een nog grotere, maar meneer Parker kon ook wel zijn mannetje staan als het er op aankwam. Hij zou die zak het niet voor iedereen hier laten verpesten.

‘Kom maar op, Audrey, even op je tanden bijten,’ zei hij, terwijl hij het meisje onder haar armen beetgreep. ‘Ik trek je eruit.’

Hij begon te trekken en wist het arme kind zo geleidelijk uit de struik te hijsen, al ging het veel te moeizaam naar zijn zin. Audrey scheurde haar kleding aan de takken en de doorns trokken diepe voren in haar huid. Toen ze er eindelijk uitkwam, zag ze er eerder uit als een doorgeleefde lappenpop dan een fatsoenlijk mens. Haar gehuil was geslonken tot een heftig snikken. Meneer Parker hurkte voor haar neer en pakte haar zere handen in de zijne. ‘Moet je toch zien wat die gore smeerlappen je hebben aangedaan. Kan je nog lopen? Voel je je niet duizelig, of zoiets?’

Maar het was alsof haar tong tegen haar gehemelte gedrukt zat door een zwaar gewicht in haar keel. Haar lichaam deed werkelijk overal pijn en ze geloofde niet dat ze er echt uit was, want ze bleef maar beven. Meneer Parker zuchtte diep en verraste haar door haar ineens overeind te tillen. Voor even voelde hij heel

duidelijk de aanwezigheid van het rillende lichaam tegen de zijne, de vegen bloed die haar wonden op zijn overhemd achterlieten. ‘P-p-p...’

‘Wat?’ vroeg hij, terwijl hij zich omdraaide en richting het drukkere deel van Main Broadway begon te lopen.

‘P-p-papa. M-m-moet naar p-p-papa,’

‘Straks, Audrey. We gaan je eerst even laten oplappen. En maak je maar geen zorgen over die jongens,’ Meneer Parker gromde. ‘Die zullen hun verdiende loon wel krijgen,’

V

Paul Taylor was op zijn zachtst gezegd niet blij toen hij zijn dochter in het verband – ZONDER PAK – voor de deur stond. Zelfs het briefje van meneer Perkins – die hen twee maanden gratis behandeling aanbood omdat hij zo met Audrey te doen had – was niet in staat zijn onbegrijpelijke vlagen van woede te temperen. Toch wist hij nog ergens het geduld vandaan te halen om haar haar verhaal te laten doen. Hij leidde haar naar de woonkamer en zette haar op de bank met een bord boterhammen met bruine suiker. Terwijl de kruimels van haar mondhoeken vielen deed ze het hele verhaal, van hoe ze volledig volgens plan naar de wasserette was gegaan en het pak had meegenomen. De aanvaring met de jongens was een puur ongeluk geweest; toen ze over Main Broadway liep, waren ze plotseling achter haar opgedoken en hadden ze het pak van haar afgenomen. Uiteindelijk volgde de schokkerige vertelling van de vondst van meneer Parker en toen ze klaar was, staarde ze stilletjes voor zich uit, haar handen op haar gescheurde rok gevouwen. De stilte in het huis was te snijden; er was alleen het zachte getik van de regen tegen de ramen, en de verwarming die elders in het huis aansloeg. Audrey hoorde er vaag de klap in van Tom Gardener die tegen het trottoir sloeg. Ze had hem wel aardig te pakken gekregen, maar tegen welke prijs? De eerste keer dat ze een volwassen keuze had mogen maken en het was grandioos in de soep gelopen, om maar het minste te zeggen.

‘En die jongens, wie waren dat?’ vroeg haar vader. Hij zat voorovergebogen op zijn stoel, met zijn handen op de donkergroene lappen die in zijn spijkerbroek waren genaaid.

‘Dat weet ik niet precies,’ zei ze. ‘Ze... ze hebben me hun namen niet verteld.’

‘Ja, dat begrijp ik. Maar je moet ze toch wel ergens van herkend hebben? Kwamen ze hier uit de buurt?’

‘Weet ik niet.’

Hij slaakte een geïrriteerde zucht en wreef over zijn neus. Dat deed hij vaker als hij zenuwachtig werd, merkte Audrey op. De huid was rood en gebarsten en er vielen kleine schilfertjes af.

‘Het pak dan, hebben ze het meegenomen?’

Ze kneep haar ogen dicht in een poging het moment zich weer voor de geest te halen. Het was allemaal zo snel gegaan dat het leek alsof de herinneringen in tientallen onsamenhangende stukken waren gebroken. ‘Nee. Ze hebben het in de bosjes gegooid, bij... bij het parkje bij de bloemenwinkel, geloof ik.’

‘Dat *geloof* je? Audrey, je weet toch zeker wel wat er tenminste gebeurd is? Of is dat zelfs te moeilijk voor je?’

‘Het spijt me, p-papa. Ik zal beter opletten de volgende keer. Echt waar.’

Haar vader stootte een dof, minachtend gesnuif uit. Audrey kromp ineen. Het geluid deed haar denken aan een van de stieren die ze weleens had gezien op een veemarkt in het zuiden van de staat; een groot, donker beest met spieren die je onder de huid kon zien bewegen en een ring door zijn roze neus. De eigenaar had haar verteld dat het beest je zonder moeite zou kunnen verpletteren als het daar zin in had – mocht hij je nog niet gespietst hebben. Audrey was langzamerhand tot de conclusie gekomen dat er weinig verschil was tussen dat monster en haar vader.

‘Over een volgende keer hoef jij je niet druk te maken,’ zei hij. ‘Dat kan je voorlopig op je buik schrijven.’

Hij stond op en Audrey keek ook op, hoewel de schaamte haar niet veel verder liet dan zijn enkels. Ze opende haar mond en vroeg verlegen: ‘Ben je boos?’

‘Boos? Eerder teleurgesteld.’ Ze wist niet waarom, maar ineens leek dat woord wel honderd keer erger dan gewoon boos. De gedachte dat ze het verpest had was op zijn eigen nare manier verschrikkelijk ondragelijk. ‘Ik heb je iets gevraagd en blijkbaar was je te beroerd om het goed te doen.’

‘Maar die jongens...’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat die jongens een stel achterbakse ratten zijn. Maar het had al heel wat verschil gemaakt als je wat beter had opgelet. Liep je soms te dromen?’

‘Ze deden...’

‘En hoe moet het straks als ik je voor andere dingen naar buiten stuur? Boodschappen? Een nieuwe elpee? Wat als je straks uitgaat? Er lopen wel ergere gozers op straat rond dan een stelletje onruststokers. En die zullen wel ergere dingen van plan zijn dan je alleen op je sodemieter te geven.’

Ze keek op, haar ogen vervormd tot grote, blazen bollen. ‘Wat dan?’

‘Dat merk je wel als je verdomme niet leert voor jezelf op te komen, Audrey. Op een hardhandige wijze, maar dat is misschien wel beter. Je moet het tenslotte op de een of andere manier aangeleerd worden.’

Hij draaide zich om en vervolgde zijn weg naar de keuken. ‘Waag het niet om van die bank af te komen. Ik ga eerst bedenken of je al genoeg straf hebt gekregen, of niet.’

En Audrey bleef. Ze wilde haar vader niet nog eens teleurstellen.

Paul liep naar het eerste wat hij in de keuken tegenkwam; de koelkast naast het aanrecht. Hij haalde uit, vergat even alle belangrijke details over stalen oppervlakken en hoorde zijn vuist kraken toen deze doel trof. Hij vloekte en stak het ding tussen zijn benen. Ellendig ding. Blijkbaar stond de hele huisraad hem nu ook nog eens tegen.

Hij dacht na over wat hij ook alweer wilde pakken en kwam tot een nogal plotselinge gedachte; om het deze keer eens wat rustiger aan te doen. Ze zag er tenslotte nogal aangedaan uit, en dat met die jongens... nou, dat zou ook wel niet helemaal haar schuld zijn. Niet dat ze geheel vrijgesproken zou worden (want volgens Paul moesten alle meisjes tot op zekere leeftijd wel in staat zijn om voor

zichzelf op te komen, wat deden ze anders op straat?) en een goed woordje zou er komen, maar drastische maatregelen waren nu ook weer niet nodig. Hij zou het er wel rustig met haar over hebben. Ze zouden spreken onder het genot van een warm glaasje melk, en dan zou hij de zaken vanuit perspectief proberen te zien.

Maar zodra hij de koelkast opende en naar een glas melk zocht, zag hij in het hoekje, half verscholen achter een doos eieren, iets wat hem abrupt op die beslissing deed terugkomen. Een vol blikje Grain Belt. Het glanzende etiket lachte naar hem en de rode ruit leek als het ware naar hem te schreeuwen, hem te bevelen dat hij tot zichzelf moest komen en het blikje moest pakken. Paul beet op zijn lip, zijn kloppende vuist nog steeds heen en weer wapperend. Het was eigenlijk de meest logische keuze. Wanneer was alcohol hem niet van dienst geweest? Het had hem uitstekend begeleid toen de dood van zijn vrouw, die lieve Esther, hem had getroffen als een hogesnelheidstrein en hem als een had wrak achtergelaten. De alcohol had hem altijd verteld wat hij moest doen. Hij had eigenlijk nooit begrepen waarom al die zogenaamde ‘experts’ durfden te beweren dat het zo slecht voor je was. Het had hem immers altijd alleen maar verlichting gebracht, hem uit de brand geholpen als hij zich weer eens in de nesten gewerkt had. En de alcohol wist als geen ander hoe je kinderen moest opvoeden, met discipline, anders zouden ze nooit leren gehoorzamen. Hoe erg had de alcohol daar wel niet gelijk in gehad? Paul was van mening dat dat verdomd veel was en hij kon simpelweg de verleiding niet weerstaan om nu dat blikje te pakken en dat goddelijke vocht op te drinken om het hem te laten leiden, het hem laten vertellen wat hij nu moest doen. Die jongens eerst opsporen voor een flinke afranseling of Audrey een passende straf geven? Er was veel keuze. Te veel.

Paul pakte het blikje en maakte het met een kleine ‘plop’ open. Gelijk hoorde hij gesis, dat hem als muziek in de oren klonk. Hij nam een grote slok en langzaam hoorde hij de stem van de alcohol aanzwellen, als een radio-uitzending waarvan hij de juiste frequentie nog moest afstellen. De stem lachte zoetjes en sprak hem kalmpjes toe:

Zo. Daar zijn we weer. En hoe is het nou, Paul?

Ja, ja, best hoor, als je het zo nog mag noemen. Ik ben nog steeds niet rijk en voor zover ik weet heeft Bob Barker me ook nog niet uitgenodigd. Oh ja, en Audrey is in mekaar geslagen door een stelletje smeerlappen.

Zo zo, en heeft ze teruggevochten?

Nee, natuurlijk niet. Het enige wat dat wijf kan is janken en gillen. En ze is mijn pak ook nog kwijtgeraakt, verdomme.

En je weet wat dat betekent, hè?

Ja, natuurlijk weet ik dat! Foster maakt gebakt van me. Straks gaat die vent me nog hartelijk uitnodigen om hem verdienstelijk af te zuigen voor een dubbeltje. ‘Het maakt toch niet zo uit als dat hemdje van je een beetje vies wordt’, zegt hij dan.

En dat is allemaal te danken aan Audrey, lieve Paul. Audrey weet zich niet te verdedigen. Audrey heeft een opdracht van je gekregen en ze heeft hem verpest. Dat verdient wel een paar maatregelen, denk je ook niet?

Ja, maar weet je, ik zat zo te denken... Dat kind is al zo bont en blauw en ik denk dat dat op zich al wel voldoende is. Misschien dat ik haar nog op haar kamer moet opsluiten, of zoiets...

Je kunt nooit voorzichtig genoeg zijn. Beter te veel dan te weinig. Anders zal ze het nooit leren. En wil je dat, Paul? Wil je dat ze voorgoed een slappeling blijft? Wil je dat ze op elk straatboekje de kans loopt om in elkaar getrimd te worden als ze weer een opdracht van je krijgt?

Nee.

Dan weet je wat je te doen staat, Paultje. Neem nu nog maar een grote slok.

En dat deed hij. Paul zette het blikje op het granieten aanrecht, likte zijn lippen schoon en stroopte zijn mouwen op. De koelkast was leeg, maar in de kelder zou nog wel een krat staan.

Een beetje aanmoediging was tenslotte voldoende.

VI

Audrey wachtte in de pijnlijke stilte van de woonkamer. Ze lette niet op de geluiden in de keuken (die zich langzaam maar zeker naar de gang verplaatsten; en de gedachte dat haar vader zich aan het bezuipen was kwam evenmin bij haar op), of het geroffel van de druppels tegen het raam dat steeds luider leek te worden. Er was een soort vreemde emotie waar ze mee worstelde, alsof het een knijpbal was die ze in haar kleine handen tevergeefs probeerde te verpletteren. Het vreemde was alleen dat het geen duidelijke overheersende emotie was; geen angst of schaamte of spijt, maar eerder een mengsel van alledrie. In haar hoofd probeerde ze nog eens het moment voor zich te zien, maar iedere keer wanneer ze eraan dacht zag ze weer die grote groene wazige vlek op zich afkomen, met zijn duizenden stekels die haar huid openreten en in haar gezicht staken. Een groot geluk dat ze nog kon zien.

Maar nee; dat was niet het juiste deel van de herinnering. Ze moest verder terug, naar het moment dat ze over straat liep en aangeropen werd door de jongens aan de overkant. Wat had haar overgehaald? Wat had haar overtuigd om van haar pad af te wijken – papa ongehoorzaam te zijn, nota bene – en naar dat gebrilde joch te gaan dat haar zo mooi een valse belofte had gedaan? Had ze gehoopt iets te krijgen? Was het het vooruitzicht van een bepaalde trots, een bewijs aan papa dat ze heus geen klein kind meer was en in staat was om zelfstandige keuzes te maken? Was het het portaal naar iets groters, naar een wereld waarin er dingen met haar gebeurden, waarin haar gezicht mooier werd en haar borsten groter en haar karakter meer ruwer om de randjes? Was het de eerste stap naar wat mensen VOLWASSENHEID noemden? Kon best – het was immers goed mogelijk dat de hele beslissing berustte op een zekere brutaliteit die in een vlag bij haar was opgekomen. Papa liet zich nooit door iemand afblaffen, omdat hij VOLWASSEN was. Mensen durfden zeker niks tegen hem te beginnen omdat hij VOLWASSEN was. In de Perfecte Scheiding Der Dingen was er één regel heel duidelijk: kinderen staken niet de straat over om te kijken wat de gekke jongens aan de overkant te beloven hadden, volwassenen wel. En hoewel Audrey voor haar leeftijd al een goed begrip had van de Perfecte Scheiding Der Dingen, was ze toch zo naïef geweest om te denken dat er slechts één stap voor nodig was om de oversteek die grote volwassen wereld te maken – één keuze.

Al had ze wel een besef van dreiging gehad. Een vrij goed besef, zelfs. Ze had wel degelijk getwijfeld voordat ze was overgestoken, hoewel het wel erg kort was

geweest, en het had verder ook niet bijgedragen aan het voorkomen van een flinke afranseling. Maar waarom niet? Waarom was de belofte van de jongens (die haar toch al zo merkwaardig hadden toegeschenen) zo veel verleidelijker geweest?

En ineens werd ze overvallen door een inzicht, zo koud en helder dat ze even meende dat iemand een blok ijs op haar rug had gelegd. Voor hetzelfde geld hadden de jongens haar kunnen vermoorden. Ze was dankbaar dat ze het niet hadden gedaan, uiteraard (hoewel het feitelijk daarbij bleef; ze hadden haar tenslotte goed op weg naar de verdoemenis geholpen), maar het belangrijkste was dat het mogelijk was geweest. *Heel goed* mogelijk. Haar lichaam had haar verraden; niet alleen haar lichaam maar ook haar geest, en hoeveel van dit soort keuzes stonden haar nog meer te wachten in de VOLWASSEN wereld? Hoeveel jongens, hoeveel mannen die haar iets spannends wilden laten zien? Haar kwaad wilden doen, haar wilden slaan, of de dingen met haar wilden doen waar papa met zulke donkere ogen over had gesproken?

Ik ben er nu nog voor je, Audrey. Ik wil je beschermen, maar God, dat kan ik niet blijven doen, hoe graag ik het ook zou willen. Er zal een moment komen dat je zelf keuzes zal moeten maken, en wie zal je dan helpen als het fout gaat? Wie? Wie?

Niemand.

Helemaal niemand.

Audrey rilde en trok haar benen op tot aan haar kin. Ineens leek haar de hele belofte van dit ‘volwassen worden’ een stuk minder leuk. Beangstigend, zelfs. Ze had geproefd van het kwaad dat in de wereld om haar heen leefde (hoewel ze natuurlijk al wat plagerijen had meegemaakt, meende ze dat ze vandaag voor het eerst echt kwaad had gezien, veel erger dan rottige opmerkingen over de staat van haar kleding of de blauwe plekken op haar armen) en de gedachte om ooit zelfstandig dat kwaad in de ogen te moeten kijken, was als een zure smaak in de achterkant van haar keel. Nu was papa er nog, maar hoelang zou dat nog duren? Ze had vandaag al een voorproefje gehad. Hoelang nog tot haar de keuze vrijwillig door het portaal te stappen haar ontnomen werd, en ze gewoon een flinke zet kreeg? Ouder worden kon je niet tegenhouden, en het ging veel sneller dan je kon bijhouden. Elke dag die verstreek was er een dichter bij de volwassenheid – elk uur, elke minuut, elke seconde eentje dichter bij het portaal dat daar maar bleef staan, met de geduld van een eeuwigheid, tot ze erdoor zou gaan – en dan zou het sluiten.

Audrey rilde van angst. Een diepere, meer fundamentele dan ze ooit in haar korte (en o zo snelle) leven had ervaren, en ze wist zich er simpelweg geen raad mee. Het liefst zou ze papa om raad hebben gevraagd, misschien om te zien of hij soms wist hoe je minder snel oud werd, maar die was momenteel nog aan het nadenken of hij haar een pak slaag zou geven of niet (*uiteraard alleen om je te beschermen – want je pijn willen doen zou hij nooit willen. Nooit!*). Er was niemand. Helemaal niemand.

Nee, wacht – toch wel. Ze sloot haar ogen en zocht in de leegte van haar achterhoofd naar een zeker geluid; een stem die altijd bij haar was geweest, dichter dan papa, of mama, of wie dan ook.

‘Zus?’ fluisterde ze, zo zacht mogelijk om papa niet te storen, ‘zus?’

En het antwoord kwam, even onduidelijk en zacht als altijd, maar voor Audrey was het voldoende. Er luisterde iemand. Dat zou al genoeg zijn geweest – en toch wist ze dat zus luisterde zoals ze altijd had geluisterd; zonder antwoord, maar “met beide flaporen wijd open, net zoals Bugs Bunny”, zoals papa zo leuk zou zeggen.

‘Ik ben bang,’ zei het meisje, terwijl ze voorzichtig de kamer rondkeek, naar het gebrilde joch die misschien met een bloedneus achter het raam naar haar stond te glimlachen, of die grote jongen met zijn handen als stalen pijpen die achter haar klaarstond om haar de strot af te knippen. Ze kon de afdrucken in haar armen nog voelen branden. ‘Je was er vanmiddag niet. Waarom was je er niet?’

Het gemompel zweeg even, alsof ze nadacht, of misschien uit protest. Was het wel eerlijk om haar zo te beschuldigen? Was ze het immers niet zelf geweest, met haar eigen stomme kop, toen ze dacht dat ze heus wel oud en wijs genoeg was om een beslissing te maken? Ja, ze had wel getwijfeld, maar ach, we hebben gezien hoe dat uitpakte, of niet?

‘Sorry,’ zei ze. ‘Dat had ik zo niet mogen zeggen. Ik ben alleen... ik ben zo bang, zus. Help me, alsjeblieft. He –’

Ze sloeg haar handen voor haar oren en kneep haar ogen dicht. Ze verloor haar evenwicht en rolde van de kussens af, zo abrupt dat ze op een haar na de rand van de salontafel miste. Zus had gegild. Niet lang of hysterisch, maar een korte, hoge kreet die door de holte van haar hoofd had gedaverd: *gevaar*.

Wat was het? De jongens, die waren teruggekomen? Een gezicht als een bulldog in de sluier van de regen, mondhoeken waterend terwijl hij vanachter het donkere glas naar haar keek en bedacht hoe hij haar zou wurgen, hoe hij het leven eerst uit haar borst en daarna uit haar ogen zou knippen? Hoeveel *erger* dan dat?

Ze liet voorzichtig los, en op dat moment zag ze het paar donkergrijze pantoffels in de deuropening. Het gekletter van de regen vervaagde en er drong een harder geluid tot haar door – het diepe, rochelende gehijg dat haar nu zo akelig bekend voorkwam. In haar oren klonk het eerder als het gebries van een stier terwijl het met zijn poot door het stof schraapte, de grote, zwarte kop met dofwitte hoorns opgeheven. Het was het gehijg van iets groots – van iets kwaads, misschien.

Ze kwam voorzichtig omhoog en keek in het bezweette gezicht van haar vader. Er zaten donkere vlekken op zijn groene overhemd. Van zijn neus was niet veel over dan ziekelijk, roodgekleurd vlees. Hij staarde haar met bloeddorlopen ogen aan en zijn stem was nogal huiverig toen hij haar vroeg: ‘Wat was je aan het doen, Audrey?’

Een beetje beschaamd (al was ‘angstvallig’ een beter woord geweest) klopte ze haar rok af. ‘N-Niets, papa. Ik had iets laten vallen.’

Hij bromde wat en begon een omtrekkende beweging naar haar te maken via de oude leunstoel. Ze hield hem nauwlettend in de gaten, elke wankelende stap die hij zette, elke keer dat zijn hand omhoog schoot om zijn neus te masseren terwijl hij kreunde. Er was iets grondigs mis, ja. Papa was ziek. Hij was weleens vaker ziek, maar zo erg was het nog nooit geweest.

‘Kwaads van iets zieks,’ zei ze en huiverde.

‘Ik heb goed nagedacht,’ gromde Paul Taylor en hij stond even stil om zijn balans te vinden in de voortdurend ronddraaiende kamer. ‘En ik moet zeggen dat het me allemaal heel helder is geworden, Audrey.’

Ze gaf geen antwoord. Haar vader vervolgde zijn tocht weer, nu slechts twee of drie meter van haar verwijderd. ‘Héél helder. Verdomme, daar kun je op rekenen.’

Ergens begon zus weer te mompelen. Audrey kon niet goed verstaan wat ze zei.
Ga. Gaga. Garen.

De regen begon nu weer aan te zwellen – harder. Ze kon de druppels tegen het raam uiteen horen spatten. Geen wind, alleen de druppels. Ergens was het rustgevend. Bijna hypnotiserend.

‘Helderder dan ooit.’ Hij lachte, of misschien was dat alleen zijn bedoeling geweest; wat er uit zijn keel kwam rollen klonk nog nauwelijks menselijk.

Garen. Ga. Ren.

REN!

Ze slaakte een gil en dook net weg voordat hij een bewonderenswaardig energieke tijgersprong naar haar maakte. Hij miste, brulde en viel met een enorm kabaal door de salontafel. Het glas brak onder zijn gewicht en de gammele pootjes knapten met het geluid van vuurwerk dat werd afgeschoten. Hij bleef versuft tussen het puin liggen – net lang genoeg voor Audrey om overeind te krabbelen en naar de gang te rennen. Ze nam de trap met twee treden tegelijk, struikelde bijna over de laatste en viel praktisch naar binnen toen ze de deur van haar kamer opengooide. Vanaf haar positie op de houten vloer had ze een prachtig gezicht op haar vader die naar boven gestormd kwam; papa, met een waanzinnige blik in zijn ogen (*o, dus het slechte zijt er zo uit, ik had het me heel anders voorgesteld*) en zijn hele ontblote bovengebít. Zijn nek leek net een vreemdsoortig mechaniek van stalen kabels. Ze kwam overeind en smet net op tijd de deur dicht.

En zo was ze boven terechtgekomen; met haar rug tegen het ruwe hout van de deur en haar hart ergens ter hoogte van haar keel. Tussen haar eigen hartslagen als donderklappen door luisterde ze naar het vader, naar zijn vlugge overgang van woede naar... naar wat eigenlijk? Gekte? Complete waanzin? Kon best zijn – ze begreep maar zoveel van deze nieuwigheden. Het slechte, jawel. Hoewel hij nu niet meer zo kwaad klonk, maar om te zeggen dat ze klaarstond om de deur open te doen en zich in zijn uitgestoken, warme armen te werpen was ook net te ver. Zijn stem was afgezwakt en had een meer zoetere toon aangenomen, waardoor hij eigenlijk alleen maar nog krankzinniger klonk. ‘Kom, Audrey, doe de deur eens open. Ik ben niet boos. Helemaal niet. We zullen gewoon wat praten en dan... dan geef ik je misschien een knuffel? Goed? Een dikke, warme knuffel? Daar hou je toch wel van?’

Audrey slikte en herinnerde zich ineens de woorden van mevrouw Sawyer. *soms kunnen mensen zo veel van elkaar houden dat ze elkaar per ongeluk een beetje pijn doen...*

‘Audrey? Ben je daar? Antwoord eens, liefje!’

Dan bedoelen ze het niet zo, natuurlijk niet. Ze zijn alleen een beetje onhandig.

‘Audrey? Je wil papa toch niet boos maken, hè? Moet papa kwaad worden?’

Misschien was het het feit dat de dikke houtlaag het woord vervormde tot ‘kwaadaardig’, maar Audrey besefte ineens dat dat ding daarbuiten niet papa was.

Dat ding dat zo liefjes grinnikte en met zijn knokkels over de deur schraapte wilde haar niet beschermen, geen dikke knuffel geven, maar pijn doen.

Ik ga je slaan, Audrey... Ik ga je slaan, zo hard dat het bloed uit je neus komt en je eigen knijl en tranen je verstikken... Ik breek al je botten, ik sla allebei je ogen even dicht, blaauw BLAUW BLAUW! En als je daar dan ligt Audrey, met je gebroken lichaam en je gebroken geest, dan pis ik er voor de vorm nog even overheen en dan neem ik je mee naar de grote slaapkamer, en daar ga ik HELE HELE slechte dingen met je doen. En dan, en dan...

Dan was hij weg.

Gewoon, weg. Ze hoorde zijn stem niet meer, geen geschraap meer over het hout, geen licht geschuifel van voeten onder de deur, geen diepe en snelle ademhaling meer, als van een wild beest. Paul Taylor was simpelweg helemaal verdwenen. Buiten tikte de regen tegen het raam. Ergens in huis sloeg de boiler nog eens aan; ze hoorde een doffe *bonk*, gevolgd door het vloeiende geluid van water dat door een onzichtbaar buizenstelsel stroomde.

De stilte was nog nooit zo harmonieus geweest.

Toen was hij ineens voorbij en klonk er een gekraak dat zó hard was, dat Audrey even dacht dat het haar eigen zenuwen waren die massaal kapot sprongen. Maar het waren haar zenuwen niet, het was de deur die in het midden versplinterde en opbolde, alsof er een gigantische vuist tegenaan sloeg. Audrey deinsde achteruit, struikelde over een losliggend balletje op de grond en viel tegen de muur. Ze keek met grote ogen toe hoe de scheurtjes in de deur uitgroeiden tot spleten. Splinters en stof vlogen door de lucht en dwarrelden sierlijk op de grond. Toen het geluid eindelijk ophield, kwam er plots een hand door een van de ontstane spleten, knokkels ontveld en bebloed, die het gebarsten hout aftastte en triomfantelijk zijn vingers om de koperen deurknop vouwde toen hij deze gevonden had. De deur zwaaide piepend open en daar stond Paul Taylor, zijn overhemd en haar nat van het zweet, een hamer in zijn ene hand geklemd. Zijn ogen waren opengesperd en zijn irissen waren omringd met tientallen rode aderen. Ze leken bijna te druipen.

‘Oh Audrey,’ zei hij met een rare, diepe stem, en zuchtte.

Audrey antwoordde niet. Ze had zich zo ver mogelijk tegen de muur gedrukt en haalde raspend en piepend adem, bang voor de vreemde kracht die bezit van haar vader had genomen. Papa begon naar haar toe te sloffen en liet de hamer vallen, zodat het ding met een klap in het stof belandde en een klein wolkje splinters deed opwaaien.

‘Niet doen,’ zei ze met huiverende stem, maar ze werd overstemd door de beestachtige geluiden die uit het onderste van zijn keel leken te komen. Hij hurkte neer en gaf haar een klap; zijn hand vloog met een sierlijke, ruime boog door de lucht en vloog kletsend tegen haar wang. Er kwam een snik omhoog gekropen en ze voelde de tranen in haar ogen opwellen, maar ze durfde de snel rood opzwellende plek niet aan te raken. De golven vol prikkels en steken waren zo overweldigend dat ze even dacht dat ze flauw zou vallen.

Maar Paul vond het allemaal prachtig om te zien. Hij haalde weer naar haar uit en bestudeerde gretig de tranen die over haar wangen stroomden, de schokkerige bewegingen van haar fragiele lichaam. Het deed iets met hem. Niet op de manier dat zijn oksels zouden gaan klotsen en zijn broek rond zijn schaamstreek wat te

strak werd. Misschien had hij die neigingen gevoeld toen hij dronken was, maar wat was dat nu voor een staat? Een herinnering aan het beroerde bestaan dat hij leefde, ja. Maar nu was er iets anders. De tintelingen van zijn vingers als ze het vlees van zijn dochters gezicht raakten; de zoute tranen die zijn keel deden opdrogen; de zuivere angst die in haar ogen te lezen stond. Het was allemaal van een schoonheid die hij sinds Esther niet meer gezien had. Zo mooi.

‘Zo mooi,’ zei hij, en hij kwam langzaam overeind. Nu wilde hij meer zien.

Op het moment dat haar vader hoog boven haar uittorende als een soort monster in een zwart-witfilm, zag Audrey het. Of ze besepte het – ze was niet zeker in hoeverre haar lichamelijke instincten nog te vertrouwen waren. Ze waren niet alleen in haar kamer. Achter haar vader groeide een schaduw die al snel groter was dan hem, een enorme zwarte vlek, nog donkerder dan de schaduwen die het warme licht van de gang op de muren wierp. Papa hief zijn vuist op, maar ze deed geen poging om zich tegen de klap te weren. Om de een of andere reden wist ze dat hij niet zou komen. Ze bleef naar de schaduw staren, gefascineerd, nieuwsgierig naar wat het zou doen. Papa’s vuist opende zich, verkrampte zich weer en ging opnieuw moeizaam open, alsof hij vocht tegen iets dat zijn hand probeerde dicht te drukken. Hij slaakte een weezinwekkende kreet van pijn toen de kracht zo groot werd dat zijn vingers, en vervolgens ook zijn pols braken. Zijn lichaam schokte heftig, alsof hij een epileptische aanval kreeg. Hij voelde een stekende pijn in zijn benen en opende zijn mond toen hij besepte dat het zijn gescheurde achillespezen waren, maar er kwam geen geluid uit. In plaats daarvan borrelde een zure vloeistof op in zijn keel, een mengsel van zijn eigen kwijl en zijn eigen bloed, dat het volgende moment rijkelijk over zijn lippen vloeide als een soort lugubere waterval. Zijn benen hadden het overigens niet begeven, al waren beslist nu al zijn spieren gescheurd. Hij voelde zo’n brandende pijn in zijn poten dat hij zich erover verbaasde dat ze niet verlamd waren. Dat was overigens de laatste gedachte die hij had voordat zijn bewustzijn hem ook nog eens in de steek liet en hij alleen voelde dat hij viel, oneindig veel in een oneindige diepte.

Maar Audrey zag alleen dat hij zweefde. Het was nauwelijks zweven te noemen; zijn tenen schraapten net over de grond, maar toch vloog hij zonder zich ergens aan vast te houden. Zijn armen – de een walgelijk misvormd en gebroken – waren naar beide kanten opzij gestoken, zijn hoofd hing op zijn doorweekte borst. Hij leek net op het Jezusbeeld dat aan de gevel van de kerk van eerwaarde Boyle hing. Al zag Jezus er niet zo miserabel uit en was hij ook niet bezeten door het slechte – dacht ze.

Ineens sperde hij zijn ogen open; hij keek haar een paar seconden met een smekende blik aan voordat zijn hoofd ineens naar achteren begon te hellen en hij zijn gezicht tot de nu afwezige nachthemel richtte. Zijn ogen rolden in hun kassen naar achteren; bloed welde op en liep in lange tranenstrepes over zijn wangen. Hij opende zijn mond en er kwamen bellen uit, honderden bellen, doorzichtige bellen met een prachtig rode glans die omhoog zweefden en zijn levenloze gezicht even weerspiegelden voordat ze tegen het plafond kapot spatten. Het enige wat Audrey zich nog jaren later, na een tijd van mentale erosie en uitwissing, zou herinneren, waren die bubbels. Want alhoewel ze afkomstig waren uit de bek van een

stervende man, was het toch een schitterend fenomeen, die talrijke glazen bolletjes die door de lucht zweefden en met een grappig ploppen uit elkaar spatten. Ze hadden op haar de magische betovering van een kind dat iets prachtigs voor haar ogen ziet gebeuren – een wonder. Ze volgde de bellen met haar ogen, keek toe hoe ze om elkaar cirkelden, op en neer duikelden en in duizenden kleine druppeltjes ontploften. Ze vergat dat ze pijn had en dat ze eigenlijk haar vader juist recht voor haar ogen had zien sterven, op een gruwelijke manier die menig ander kind voorgoed rijp zou hebben gemaakt voor de dwangbuis. Er was alleen zij, en de bubbels.

Of dat dacht ze. Wat een belachelijke gedachte was, want er was immers altijd iemand geweest? Eén stem, één iemand die haar nooit in de steek liet, er altijd voor haar was geweest, was, zou zijn?

Ja, zus was er. Niet langer in de schaduwen van de geest, maar nu in de schaduwen in de hoek van haar kamer. Ze ving vaag een glimp op van een stel blote voeten en iets grijsachtigs – iets glinsterends. En een glimlach. Een mooie glimlach.

‘Waarom huil je, Audrey? Grote meisjes huilen toch niet?’

‘Ik weet niet...’ Audrey slikte en veegde haar ogen uit met de knokkels van haar rechtervuist. ‘Heb jij dat gedaan? Heb jij hem doodgemaakt?’

Ze zweeg even. Misschien omdat ze weifelde, misschien omdat ze beledigd was. Haar stem klonk wel licht geïrriteerd toen ze antwoordde: ‘Niet doodgemaakt. Béter gemaakt. Hij zal je nooit meer pijn doen. Hij valt nu. Heel diep.’

‘Maar hij zweeft toch?’ vroeg Audrey op haar beurt, verbaasd.

Zus giechelde. ‘Oh nee, helemaal niet. Zo is het alleen makkelijker voor de bubbels. Vind je ze mooi, Audrey? Hoe ze zo prachtig glanzen?’

‘Ja. Kan jij dat ook doen?’

Zus giechelde weer en er klonk een zacht geklap vanuit de schaduwen, waarna er gelijk een heel stel bubbels klapte en fijne druppeltjes als regen op hen neerdaalde. Audrey keek er met grote ogen naar – zoals een kind kijkt wanneer hij de gordijnen opendoet en de eerste verse sneeuw ziet – en glimlachte. ‘Mooi! Nog een keer!’

Er klonk weer een geklap – en weer zag ze de bollen uit elkaar spatten, weer voelde ze de fijne druppeltjes op haar huid. Weer kirde ze van plezier, en terwijl ze naar het bed schuifelde en erop ging zitten keken ze samen naar de vele bubbels die door de kamer zweefden. Haar gelach weergalmde door het lege, koude huis, buiten alleen gedempt door het geroffel van de regen, die nog altijd onverstoorbaar neerkletterde.

VII

Commissaris Jeremiah Patterson vroeg zich mopperend af waar toch ineens die zondvloed vandaan kwam en hing zijn leren politiejack op aan het haakje. Hij veegde de natte grijze haren uit zijn ogen en keek op zijn Timex-horloge. Tien uur – verdomme amper een tijd om opgeroepen te worden. Al helemaal voor een stad waarin het enige veelvoorkomende opstootje een dronkenlap was die ze voor de deur van de Old Chariot van het trottoir moesten schrapen. Hij was juist

thuisgekomen en had de verslavende geur van Ellis' gestoofde peertjes al volledig tot zich genomen, tot die betovering ruw verbroken werd door het rinkelen van de telefoon. Agent Harris. 'Of je alsjeblieft zo snel mogelijk wil komen,' had hij gezegd. 'Jerry, het is... het is verdomme gestoord.'

Uiteraard had Patterson die waarschuwing maar voor lief genomen, al was hij toch zo snel mogelijk in de auto gestapt en naar het politiebureau aan Main Broadway gereden. Het regende als de pest en hij had honger. Hij had tussen de zwiepende ruitenwissers doorgekeken, naar de eindeloze draden vocht die de straat en het trottoir al donker gekleurd hadden, en hij had zich afgevraagd of hij het ooit wel eens zo heftig had gezien. Dat had hij natuurlijk – Rainfall had haar naam niet gekregen omdat het zo idyllisch klonk.

Zodra Patterson een stapje achteruit had genomen en met een bedenkelijk gezicht naar het plasje water keek dat zich op de grond begon te vormen, kwam agent Harris aangelopen. Joe Harris nam zijn taak bloedserius en zag er (meende hij zelf) fantastisch uit in zijn uniform, dat hij naar vermeend zelfs in bed droeg. Maar uiteraard liet de commissaris die onbenulligheden hun vriendschap niet in de weg staan. Hij mocht Joe wel, ook al was hij vaker enthousiast dan bekwaam en een fervent fan van de Patriots – een feit dat genoeg was om de meesten in de stad het bloed onder de nagels vandaan te halen. Er woonde nu eenmaal een omvangrijke concentratie (voor zover je een kroeg vol zo mocht aanduiden) van Vikings-fanaten die nu eenmaal geen tegenstand duldden, punt. Reden genoeg voor Joe om zijn maitresse geheim te houden en er alleen in de veilige beschutting van het één verdieping tellende politiebureau over te praten. Patterson maakte het niets uit. Hij was sowieso niet geïnteresseerd in football; hij interesseerde zich liever voor hobby's waarbij het niet regelmatig noodzakelijk werd gevonden om de gezichten van de andere kant te verbouwen. Zoals vissen.

'Avond, Jerry,' knikte Joe hem toe. Zijn blik gleed van Pattersons snor onder zijn enigszins platgeslagen neus, over de ruwe lijnen van zijn gezicht naar boven. Op zijn hoofd droeg de commissaris traditiegetrouw zijn breedgerande, lage hoed uit het leger – Joe had hem zelden zonder gezien. 'Draag je nog steeds dat verweerde vod?'

'Ik geloof dat je het verwacht met sentiment, jongen. Deze hoed heeft minstens zoveel gezien als ik en als je dat goed begrijpt, kom je er niet zo makkelijk vanaf. Helemaal niet, wil dat zeggen. Maar dat zal jij waarschijnlijk nooit begrijpen. De kans dat een steen emotie heeft is nog groter dan dat jij je ooit aan iets gaat hechten.'

'Klein beetje waar. Vrouwen uitgezonderd.'

'Zelfs dat niet!' bulderde Patterson. 'Je hebt pas net weer vijf maanden met die meid – God, hoe heet ze nou? Anna? Annabel?'

'Abigail,' mompelde Joe. 'En ik heb niets met haar. Ze is een week geleden weggegaan.'

'Zie, dat bedoel ik nou.' De commissaris kon een hikkende lach niet meer onderdrukken toen hij het beteuterde gezicht van zijn agent zag. Hij sloeg hem op zijn schouder en draaide hem richting de kleine gang naar de achterkant van het gebouw, hem grinnikend meevoerend. 'Nou ja, voor de dag ermee. Waarom moest ik komen? Dat kreng van Wallacher is toch niet weer van de trap gevallen, hè?'

Joe schudde zijn hoofd op de onheilspellende manier die de agent gewoon was, maar gewoonlijk eigenlijk niets betekende. ‘Nee, maak je daar maar geen zorgen over. Het is zoals ik al zei: gestoord. Heb je al gegeten?’

‘Nee, mooie jongen, dat heb je geheid voor me verpest. Waarom? Is er iemand onder een truck gekomen?’

Joe reageerde niet direct, waardoor hij voor even Patterson inderdaad de indruk wekte dat er iemand onder een truck was gekomen. Zo gek was het (helaas) niet eens. De provincieweg – County Road 52 – die vanuit het westen op Lower Broadway aansloot, had in de volksmond niet voor niets de bijnaam ‘Dead Men’s Highway’ gekregen. En hoewel hij voor zijn gevoel al wel minstens honderd keer lijken van kinderen met platgereden buiken en gezichten met gegraveerde bandenafdrukken had gezien, zou hij er toch niet helemaal aan wennen. Zoiets wende nooit.

Ze liepen door het nu verlaten kantoortje, waar een sterke, vertrouwde geur hen tegemoet zweefde. Een mengeling van de lucht van zweet, vochtig hout en bagels – van het soort waar een van de agenten, Holmes, zo aan verslaafd was. Uiteindelijk bereikten ze de verhoorkamer aan de achterkant van het gebouw. Nou ja, die term verdiende het eigenlijk niet – het was eerder een opgedofte bezemkast, waarvan ze de muren volgepropt hadden met pluizig spul om het geluid te dempen. Patterson had het gevoel dat hem prompt een depressie overkwam als hij hier achter het raam stond, starend naar de huilende junkie die opbiechtte dat hij inderdaad een vent vermoord had voor een beetje crack, de verpletterde echtgenoot die binnensmonds mompelde dat hij het niet had gedaan, de veehouder die met een starre grijns vertelde dat hij eerst zijn kippen overhoop had geschoten en daarna zijn buurman – *EN NIET ANDERSOM, MENEER!*

Maar nu zat daar geen van die gestoorde figuren; het was een klein meisje, nauwelijks tien (of negen), haar lege blik op het gladde hout van de tafel gericht. Haar gezicht, gedeeltelijk verhuld door warrig, kastanjebruin haar, zat onder de krassen en schrammen. Haar kleding zag er eerder uit als rommel die toevallig uit een container in een obscuur zijstraatje was gevist. Pattersons eerste gedachte was dat zijn agent een weeskind van de straat had geplukt.

‘Wie is dat?’

‘Audrey Taylor. Triest geval. Haar moeder is een paar jaar geleden overleden – ze wonen aan Swift Avenue, weet je wel? De buurt bij de rivier?’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat. Dat was de uitbraak van ’77?’

‘Voor een deel. Het was het niet de uitbraak zelf. Meer de nasleep. Ze werkte in Stream Clinic, dus ze werd dagelijks blootgesteld aan die zieke stakkers. Toen de epidemie grotendeels voorbij was, eindigde ze zelf op het bed. En toen... nou ja.’

‘Verdomme, en nog zo jong.’ Voor een moment verwenste Patterson de wereld en de klereteef die ze was. Hij dacht aan de veel te vroege dood van zijn eigen dochter, die hij nooit had zien opgroeien omdat hij daar dertienduizend kilometer vandaan in een modderige rivier spleetogen aan het omleggen was. Het had hem als vader verscheurd – hij kon zich onmogelijk de leegte voorstellen die bezit van dat kind had genomen, als het bezit van haar had genomen, natuurlijk. Het arme meisje was pas net begonnen met de wereld te begrijpen. Je kon zo iemand niet

opzadelen met al het gedoe van leven en dood. Ze zouden eronder bezwijken. Het zaadje zou al sterven voordat het überhaupt was ontkiemd.

Ja, de wereld was beslist een klereteef.

‘Wat is er met haar gebeurd? Ze ziet eruit alsof ze vijf ronden in de ring met Mike Tyson heeft doorgebracht,’

‘Ik heb werkelijk geen flauw idee.’

Patterson keek hem fronsend aan. ‘Hoezo niet? Je wil zeggen dat ze zo zomaar uit de lucht is gevallen?’

‘Nou, nee... maar ze was al zo toen ik haar vond. De buurvrouw was om negen uur komen kijken omdat ze geschreeuw had gehoord. Ze trof dat kind aan in de slaapkamer, met het lichaam van haar vader op de grond. Het arme mens heeft spontaan een zenuwinzinking gekregen. Ze zei dat alles onder het bloed zat; het lichaam, het bed, de gordijnen, God, zelfs het meisje zelf.’

‘Wacht even... bloed? Van wie?’

‘Haar vader. Autopsie was eigenlijk niet nodig, bij binnenkomst zag je al gelijk dat die vent morsdood was. Holmes handelt het verder af. Ik heb Audrey meegenomen en hierheen gebracht, en...’ Joe schudde zijn hoofd. ‘Jerry, het is gestoord. Dat kind zat met een grote glimlach naar het plafond te staren terwijl haar vader op de grond lag dood te bloeden. Ze ging gewillig mee, maar ze bleef de hele rit onzin uitkramen. Iets over dat haar zus zulke mooie bellen kon maken, of zoiets.’

‘Haar zus?’

‘Ja, terwijl ze niet eens verdere familie hééft.’

Patterson fronste. ‘Dat is inderdaad gek. En er was voor de rest niemand aanwezig? De buurvrouw heeft verder niets gezien?’

Joe haalde aarzelend zijn schouders op. ‘Niet voor zover ik te weten ben gekomen. Je zou het aan haar kunnen vragen, maar ik geef je weinig hoop. Ze kon me amper haar eigen naam vertellen. En ik heb Holmes en MacGyver gevraagd om de buurt af te zoeken, maar tot nu toe hebben ze nog niemand gevonden.’

Ze zwegen even terwijl ze naar het meisje keken. Ze keek met een blik van verwondering om zich heen, alsof er helemaal niets aan de hand was.

‘Wat denk jij?’ vroeg de commissaris tenslotte.

‘Trauma, een of ander ongeluk? Ik zou het niet weten. Te oordelen naar hoe ze erbij zat, lijkt het me helemaal niet onwaarschijnlijk dat haar fantasie compleet op hol is geslagen. Ik hoopte eerlijk gezegd dat jij iets uit haar zou kunnen krijgen, maar erg veel zie ik er niet meer in.’

‘Nou, geef me dan eerst maar een kop chocolademelk.’

Joe keek hem vreemd aan. ‘Sinds wanneer –’

‘Niet voor mij, idioot, voor dat meisje. Vooruit, maak jezelf voor de verandering eens nuttig.’

De agent nam niet de moeite om een antwoord op zijn sneer te verzinnen en draafde zuchtend weg. Patterson bleef naar het meisje kijken. Hij wilde niet persé zeggen dat er iets mis met haar was (alsof er nog veel viel te zeggen buiten het feit dat ze bont en blauw zag), maar er was wel een zekere spin die over zijn ruggengraat klauterde. Hij merkte dat hij schrok toen ze ineens opkeek en naar hem glimlachte – tot hij besefte dat dat helemaal niet kón, natuurlijk. Tenzij ze

naast mysterieuze dodelijke krachten nu ook ineens door doorkijkspiegels kon zien.

Oh – hij moest eens ophouden. Fantaseren was nou niet direct zoveel beter voor zijn geestelijke gesteldheid. Joe kwam weer aanlopen en gaf hem een dampende kop chocolademelk. Patterson pakte hem aan, deed zijn mond open om wat te zeggen, bedacht dat hij helemaal niks om te zeggen had en draaide zich toen maar om. Ach, veel gekker kon deze avond ook niet worden.

Hoopte hij.

Hij hield zijn blik strak op het meisje gericht zodra hij de verhoorkamer (herstel: bezemkast) binnenstapte, de kop in zijn hand. Ergens vroeg hij zich af of hij niet zijn verstand had achtergelaten, thuis, bij de lekkere stoofpeertjes. Dit was verre van gezond. Hij geloofde niet in de lokale folklore over heksen en geesten van gestorven indianen en dat soort onzin, maar de aanblik van het meisje bracht toch enige gedachten bij hem op – demonisch. Hij herinnerde zich nog goed die ene film... *The Exorcist*. God, wat een loeder was dat geweest. Dat kind dat zomaar begon te zweven en zich even de nek omdraaide alsof het niets was. Het was natuurlijk maar een film geweest – films waren simpelweg niet serieus te nemen, ‘uit de hand gelopen fantasieën’ noemde hij ze meestal – en monsters bestonden wel, maar niet op zo’n belachelijke manier als op het witte doek. Je had monsters en je had monsters; figuren die hun hele families uitmoordden en zichzelf daarna buiten aan een boom ophingen, en geschminkte acteurs die door een hoop speciale effecten verheven werden tot een extremere versie van de gemiddelde schoonmoeder.

Maar wat als die twee werelden elkaar begonnen te overlappen? Wat als er echt geesten bestonden, spoken, demonen, al dat soort narigheid? Wat als fantasie ineens werkelijkheid werd? Hij vroeg zich dit af terwijl hij naar het meisje keek en even dacht hij dat daar inderdaad een monster zat, een bezeten griet die eerst haar nek zou omdraaien en dan golven groene slijm naar hem zou uitkotsen. Maar dat gebeurde niet. Ze keek hem slechts aan met een volkomen normale, onschuldige blik. ‘Is dat voor mij?’

‘Hm? Oh, ja, natuurlijk.’ De commissaris beantwoorde haar glimlach en zette de kop chocolademelk voor haar neer. ‘Ik dacht dat je dit wel kon gebruiken. Je hebt heel wat meegemaakt, zo te zien.’

‘Een beetje wel.’ Audrey pakte de beker met beide handen beet en nam voorzichtig een slok. Patterson ging tegenover haar zitten. Hij bestudeerde de warmte die zich over haar gezicht verspreidde met een zekere genegenheid. *Kijk haar smullen. En dat alleen door een beker chocolademelk. Maak alle kinderen wereldleiders en we hebben geen oorlogen meer. Dan zijn we al tevreden met een lekker drankje en een dikke knuffel.* Hij moest lachen om die gedachte, want hij zag Ronald Reagan al helemaal voor zich met een matrozenpakje aan en een petje op. *Om je verrot te lachen. ‘Meneer de President, er is een mijn ingestort, vijftig mensen dood. Zal ik een toespraak voorbereiden?’ ‘Nee job, laat maar zitten, ik ga vanmiddag met Mitterand bootjes vrouwen en kijken van wie de meeste zinken!’*

‘Is er iets?’

Patterson schudde verward zijn hoofd en keek op, alleen om Audrey met een nieuwsgierig gezicht naar hem te zien kijken. ‘Nee, wat zou er zijn?’

‘Ik weet het niet. U kijkt zo moeilijk. Bent u bang?’

Hij deed zijn mond open om ‘nee’ te antwoorden, maar tot zijn grote verrassing kwam er geen geluid uit. Hij was inderdaad bang. Hij wist niet wat hij hier deed. Een uur geleden was hij nog thuis, met zijn geliefde Ellis en haar stoofpeertjes, en nu zat hij ineens in een verstikkende bezemkast met een kind waar hij simpelweg de kriebels van kreeg. Verbeelde hij het zich, of keek ze echt loens? Droop er speeksel uit haar mond? Bloedden haar nagels? Maar geen van deze gruwelijkheden was het geval en aan de andere kant van de tafel zat alleen een meisje dat nogal veel op een doorgeleefde boksbal leek. Natuurlijk.

‘Nee, ik –’

‘Wel waar.’

Hij keek haar bevreemd aan. ‘Wat?’

‘U bent wel bang. Voor mij.’

Hij merkte dat zijn stem een beetje begon te trillen. ‘Waarom zou je dat denken?’

Omdat ze behekst is, sukkel. Ze weet alles van je; hoe je beet, waar je woont, hoe vaak je je aftrekt op een blaadje met

‘U zweet nogal.’

Hij was nu eerder verbijsterd. Ze had gelijk; hij zweette verschrikkelijk, hij kon gewoon voelen hoe de warme druppels over zijn voorhoofd gleden en vanonder zijn oksels vandaan stroomden alsof hij een lek gestoken waterballon was. Maar waarom? Waarom was hij in godsnaam zo bang voor dit meisje? Was het gewoon haar uitstraling, of was er soms iets anders waardoor hij zich zo vreselijk ongemakkelijk voelde? Hij werd zich ineen bewust van hoe naakt hij zich eigenlijk voelde. Hij had zijn kleding aan, maar toch voelde het aan alsof hij daar volledig in zijn blootje zat, een iel en week schepsel, een open boek dat door iedereen gelezen kon worden.

Weliswaar alleen door iedereen die telikiniese of telokiniese of hoe dat ook mag heten bezit, maar het zou natuurlijk heel goed kunnen dat dat kind dat had, want anders zou ze niet

HOU OP!

‘Met mij gaat het goed, Audrey.’ zei hij, met zoveel overtuiging als mogelijk was, al was dat nog belachelijk weinig. ‘Maar ik wilde eigenlijk weten hoe het met jou ging.’

‘Goed,’ zei ze, zonder aarzeling, ‘en met papa ook. Hij is weer beter.’

‘Oh ja? Was hij ziek dan?’

Ze knikte heftig. ‘Hij was heel erg boos, hij wilde me pijn doen. Maar toen kwam zus en zij heeft hem weer beter gemaakt.’

‘Hoe dan?’

‘Met bellen. Hele mooie, rode. Ze kon ze laten vliegen en knappen en –’ Ze verhief haar stem. ‘Oh, ze waren zo mooi! En het waren er heel veel! U had ze moeten zien!’

Patterson fronste. Misschien was het kind toch krankzinnig geworden. Rijp voor het gesticht. Zou de kliniek in Baxter ook minderjarige patiënten accepteren? Hij wist het niet precies.

‘Jammer dat ik er niet bij was,’ zei hij, met een geforceerde glimlach. ‘Maar ik durf te wedden dat ze heel mooi waren. Hoor eens, Audrey, weet je wel zeker dat het je zus was?’

‘Oh nee, niet *mijn* zus, zo noem ik haar alleen.’

‘Hoe bedoel je?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet precies. Het is moeilijk uit te leggen. Ze is niet mijn zus, maar ze is wel altijd bij me, om me te helpen als ik dat nodig heb. Ze heeft me nu ook geholpen.’

‘Omdat...’ Patterson likte zijn lippen en trok met zijn vinger een paar strepen over de tafel, in een poging om de mentale reconstructie van het geheel voor zich te zien. ‘Omdat je vader je pijn wilde doen.’

‘Ja.’

‘Wilde hij je slaan?’

Nu knikte ze, zo hard dat haar warrige haar in haar ogen viel. Ze veegde het weg en nam nog een slok chocolademelk. Toen ze opkeek, zat er een bruine snor boven haar bovenlip. ‘En ergere dingen. Ik weet niet wat er met hem aan de hand was, maar hij keek... hij keek nogal vreemd.’

Inwendig voelde hij sterren in zijn buik uit elkaar spatten; het was nog niet alles, maar er was tenminste eindelijk een deel dat niet vergezocht of simpelweg absurd klonk. De gedachte dat hij zo opgelucht was dankzij typische kindermishandeling deed hem bijna weer lachen – tot hij beseftte dat haar vader blijkbaar was geëindigd in een plas van zijn eigen bloed.

‘En Audrey, deze ‘zus’... zei ze nog iets tegen je?’

Audrey fronste, alsof ze zich een antwoord op een lastige rekensom probeerde te herinneren. Toen keek ze op. ‘Ja, ze vroeg waarom ik ze zo huilde. Maar toen zei ze ook dat ze hem beter had gemaakt. Papa viel,’

‘Hij viel?’

‘Sorry, hij valt.’

‘Hoe bedoel je, hij valt? Stond hij op een ladder? Was hij gestruikeld?’

Ze schudde droevig haar hoofd. ‘Ik weet ook niet wat ze daarmee bedoelde. Maar papa valt, meneer. Alles valt, uiteindelijk. Alles, hier, in Rainfall.’

Pattersons wenkbrauwen waren inmiddels zo hoog de lucht in gekropen dat hij zich erover verbaasde dat ze niet van zijn voorhoofd afvielen. Hij mocht überhaupt van geluk spreken dat hij het er tot zover nog goed van afgebracht had. Ergens probeerde hij er nog het samenhangende patroon in te vinden dat op de een of andere manier in alle verklaringen diep begraven zat, maar hier was het er simpelweg niet. Hoever nog tot hij tot de grens van zijn eigen geestelijke gezondheid was gegraven? Het kind sprak nog cryptischer dan een Enigma-machine. Het was nu wel even mooi geweest.

De commissaris kuchte en stond op. Hij voelde de ogen van agent Harris in zijn rug prikken, en hij kon zijn gezicht prima voor zich zien; de bleke schotel boven dat keurige, gestreken uniform.

‘Dank je dat je dit aan me vertelt hebt, Audrey. Alles komt goed. We gaan voor je zorgen en een veilige, warme plek voor je zoeken.’

‘Maar daar ben ik al.’

Hij rolde met zijn ogen. Hij onderdrukte de neiging om te vragen of de kerstman haar dat soms had verteld ‘Als jij het zegt. Maar voor de zekerheid kijken we toch even, goed?’

‘Ja, dat is goed.’

Hij draaide zich om en reikte met een diepe zucht naar de deurknop. Om eerlijk te zijn had hij niet de indruk dat hij ook maar een steek verder was gekomen. Gewoonlijk was hij nu twee stappen verder (drie als hij het niet al opgelost had), maar nu leek het alsof hij hier voor het eerst werd neergezet als een groentje zonder flauw benul van wat hij hier deed. En toch voelde hij nergens woede, of schaamte. Alleen die nare, wriemelende spin op zijn rug.

‘Meneer?’

Hij keerde zich in de deuropening naar haar toe. Ze had haar beide handen op tafel gelegd, de nog steeds dampende kop ertussenin, hem ernstig aankijkend. ‘Ik denk dat u zich geen zorgen hoeft te maken. Alles valt, dus dan zal u straks ook wel vallen. Dan kunt u de bubbels ook zien!’

Hij bleef even verwonderd staan, knikte haar toen vriendelijk toe en sloot de deur achter zich. Joe wachtte hem al op. Het bleek dat hij er met zijn voorstelling niet eens zo heel erg naast had gezeten; hij zag er inderdaad uit als een spook in een politie-uniform.

‘En?’ vroeg de agent, met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Wel...’ Patterson had een rare knik in zijn wenkbrauwen. Toen leek hij te ontspannen en haalde hij zijn schouders op. ‘Al sla je me dood. Laten we beter eerst gaan kijken of Holmes en MacGyver wat hebben gevonden. En een kop koffie zou ook wel welkom zijn.’

‘Maar Jerry...’

‘Verdomme, hou nou eens op met dat dramatische gedoe. Anders had ik je wel in het buurthuis gezet met een rieten hoedje op je stomme kop. Ga je mee, of niet?’

Hij wachtte niet op antwoord en was de gang al uit gebeend voordat de agent had kunnen antwoorden. Joe keek hem met opgetrokken wenkbrauwen na en waagde toen een voorzichtige blik naar de verhooruimte. Het meisje glimlachte. Hij wist niet waarom, en hij hoefde het eigenlijk niet te weten ook. Met een diepe zucht schudde hij zijn hoofd en begon de commissaris achterna te lopen.

In de bezemkast dronk Audrey het laatste beetje chocolademelk op. Ze zette de beker weg en deed haar mond af met de rug van haar hand. Toen sloot ze haar ogen en leunde met haar hoofd op de natte hand op haar schouder, een gelukzalige glimlach op haar gezicht.

Buiten, in de koude duisternis, regende het nog steeds pijpenstelen. De goten in het asfalt raakten verstoppt. Watertonnen stroomden over. Er was geen hond op straat, en de meesten zaten voor de televisie om naar David Letterman of Johnny Carson te kijken. Of ze hadden zich al te ruste gelegd, diep onder hun warme dekens, luisterend naar het getik van de druppels tegen de ramen.

Zo kon ook niemand de verrassend grote bel zien, die door de lucht op en neer danste. Hij maakte een rondje boven een stel straatnaamborden, achtervolgde een paar losgeraakte blaadjes en volgde toen de afbuigende lijn van Lower Broadway,

om vervolgens de brug naar County Road 52 over te steken. Hij zweefde naar het houten welkomstbord toe dat met grote blokletters elke voorbijrijder EEN WARM WELKOM wenste. Even weerspiegelde hij alle letters, terwijl hij draaide, eerst de R, toen de A en de I, een vette N, gevolgd door F, A, en twee keer L.

Met een lichte plof spatte hij op het natte oppervlak kapot. Een grote bloedvlek spreidde zich uit over de zwarte letters.

En hoe hard het ook regende, hoeveel druppels er op het bord spetterden, de vlek verdween niet.

DEEL EEN:
De Zomermoorden

1 De eerste schooldag

1

De periode van de Zomermoorden – die uiteindelijk aan drie mensen het leven zou kosten – begon op een dag die de naam van het stadje geen eer aandeed. De temperaturen waren in feite zo hoog geklommen dat de hittestructuren van 1983 en 1961 waren gebroken; drieëndertig graden, met slechts een lichte wind als een hete zucht uit het zuiden. Voor plaatselijke standaardtemperaturen was het bloedheet en de zon scheen zó fel dat het asfalt in verschillende delen van de stad op appelstroop begon te lijken. Toen het waterpeil van de Whiteface River werd gemeten, bleek zelfs dat het met een halve meter ten opzichte van vorige week was gedaald – hoewel dat volgens Publieke Werken vooral lag aan die gierige eikels van Emerald Street die zich meer bekommerden om hun plantsoenen dan dat de halve stad straks zou verdrogen. En mocht de lage waterstand nog geen voldoende bewijs zijn, dan was het wel de rode klei, die aan de oevers van Redbank Lake bloot was komen te liggen. Dat baarde vooral de oudere bewoners nogal wat zorgen; hier en daar staken al de eerste anekdotes de kop op over de zomer van 1977, toen dit voor het laatst was voorgekomen. Toen was de hitte ook zo plotseling komen opzetten en dat had niet alleen als gevolg gehad dat de zuidrand van het omringende bos in de as was gelegd, maar ook dat een hele wijk bijna in vlammen opging. De vergelijking die hiermee getrokken werd bleek echter vooral de publieksfavoriet van fundamentalistische kerels en ook al was het het begin van een of andere Bijbelse Apocalyps: het was óók 29 augustus en dus de eerste schooldag. Er was simpelweg geen keuze. De vakantiespullen waren al opgeborgen en over ook maar een klein beetje medelijden hoefde niemand te beginnen: als je de sneeuwstormen van december en januari al had meegemaakt, was zo'n beetje warmte ook niet echt interessant meer. En als het op opwinding aankwam, hoefden de scholieren overigens helemaal niet zoveel geduld op te brengen.

Ze zouden snel genoeg hun opwinding krijgen.

Eileen Prescott hield met haar ene hand de stuur van haar fiets vast en had haar andere uitgestoken om de bladeren boven haar hoofd aan te raken. Op haar mobiel was juist het vorige nummer afgelopen; 'Stayin' Alive' maakte plaats voor 'Mr. Blue Sky', dat zo hard door haar oren daverde dat ze snel een greep deed om het geluid zachter te zetten. Het voorwiel kronkelde als een soort bibberende slang over het asfalt. Ze stopte haar telefoon weer terug in haar zak en genoot even van de harmonie van het alles; de blauwe lucht, de groene bomen om haar heen, de frisse lucht van het bos dat nog niet helemaal was opgewarmd. Voor haar strekte het fietspad zich nog ver uit, tot de bocht in de verte, die gedeeltelijk aan het oog onttrokken werd door een dicht bladerengordijn. Het was gelukkig een stukje koeler door de schaduw die de bomenrijen over het pad wierpen, maar het was nog steeds verdomd heet, en ze wrong zich met de nodige moeite uit haar vestje. Waarom had ze dat achterlijke ding aangetrokken? Ze wist het niet zeker, maar eigenlijk was ze er vandaag al niet zo met haar hoofd bij. Ze liep al sinds vorige

week rond met een bepaald zwaar gevoel in haar maag, en ze wist dat het voor een deel de spanning voor het nieuwe schooljaar was. Dit zou het op één na laatste jaar worden; het jaar van de stress, examens en de laatste voorbereidingen. Simpel gezegd gooiden ze een groot blok dat VERANTWOORDELIJKHEID heette op je schoot en je moest je er maar mee zien te redden. Voor Ellie voelde het aan als een klomp lood en dat zou waarschijnlijk ook de grootste reden zijn voor dat zware gevoel. Of ze was aangekomen. Nee zeg, nou moest ze niet met dát gedoe beginnen, want dan werd het al hélemaal mooi! Ze wilde niet als die arme meid van twee jaar terug eindigen – wat was haar naam geweest? Oh ja, Nancy Parker. Stakker; dat was zo ongeveer het levende voorbeeld van wat je als meisje vooral niet wilde zijn. Op een gegeven moment had ze zich het idee aangepraat dat ze anorexia had (er had zich een cynisch gerucht de ronde gedaan over dat ze op een kapotte weegschaal was gaan staan en zowat een hartaanval had gekregen) en ze was prompt aan het vasten geslagen. In de winter was ze meer dan twintig kilo afgevallen, met als gevolg dat ze de zomer erna zo dun was dat ze bijna doorzichtig leek. Hoe het sprookje precies eindigde wist Ellie ook niet – ze was een jaar geleden van school gegaan onder het mom van ‘gezondheidsproblemen’ – maar ze hoefde zich in ieder geval geen zorgen te maken over dat ze geen indruk had achtergelaten. In zekere zin zou je kunnen zeggen dat ze er onderdoor was gedaan. En wat was de oorzaak? Twijfels? Onzekerheden? Groepsdruk? Ellie wist het niet, en eerlijk gezegd gaf ze er ook niet zoveel om. Hier en daar hoorde je weleens geruchten over pesterijen en een middelbare school bleef een middelbare school, maar tot nu toe was er nog geen enkele turbulentie geweest. Niet vanuit school, tenminste, en al die fabels over dat de bedrukte sfeer hier mensen weleens gekke dingen liet doen geloofde ze ook niet. Het was een mooie stad. Fijne mensen. Ja, gekken had je wel en de meerderheid had nou niet echt het meest progressieve karakter, maar had dat soms iets te maken met de lucht die hier hing? Nou ja, dat kon het wel hebben, als je tenminste ook geloofde dat het water kikkers in homofielen veranderde. Dat zou ook verklaren waarom het aan de rivier op hete zomeravonden klonk alsof iemand bezig was een bende voetzoekers af te steken. Je zou ze vanaf de achterkant uit elkaar moeten *trekken* –

En dat deed haar even zo hard giechelen dat ze beschaamd een hand voor haar mond sloeg. Het pad liep op zijn einde en ze sloeg rechtsaf, Red Brick Road op. Een paar straten verder bereikte ze Main Broadway. De ontwaking van het dorp was hier veel duidelijker te merken; een paar auto’s hobbelden traag over de straat, voetgangers hadden zich dapper op het trottoir gewaagd en kuierden rustig op en neer terwijl ze met kranten en folders bij hun hoofden wapperden. Ellie begroette mevrouw McHale, die in een vuil, groen schort voor de bloemenwinkel een paar bloembakken de schaduw in sleepte. Een paar oude mannetjes riepen haar verontwaardigd iets na toen ze even over haar schouder keek en diagonaal het kruispunt van Main Broadway en Triangle Street overstak. Vanaf daar was het nog een klein stukje naar de school en zodra ze een paar keurig onderhouden huizenblokken had gepasseerd, ternauwernood een luid blazende kat had ontweken en bijna Marc Cheney, de jonge postbezorger, omver had gereden (‘kijk toch uit waar je rijdt, trut!’), bereikte ze het perceel van de school. Het oude Fall King High School-gebouw lag er even merkwaardig bescheiden en ogenschijnlijk

rommelig bij zoals ze het een paar maanden geleden had achtergelaten. De plantsoenen van de campus hadden een verdorde, lichtbruine kleur gekregen, waardoor het gebouw nog slordiger leek dan ooit. Het was nooit echt de bedoeling geweest, maar de school had die uitstraling gekregen na de twee bakstenen vleugels die aan het oorspronkelijke houten gebouw waren toegevoegd. Net zoals veel van Rainfalls publieke gebouwen was het een ‘goedkoop-maar-praktisch’ overblijfsel uit de tijd vóór het mijnbouw-tijdperk van de vorige eeuw (dat al even plotseling was opgehouden als het was begonnen) dat pas later werd uitgebreid met betere materialen. Uiteraard had het schooldistrict al een paar keer gesproken over mogelijke vernieuwingen, wat, zo werd beweerd, in het kader van ‘modern onderwijs’ moest passen. Maar blijkbaar had ze niet begrepen dat zo’n concept in Rainfall al even revolutionair was als gesplitste waterleidingen en schijtbuizen en dat het dus eigenlijk op niets anders dan weerstand kon rekenen. Die besprekingen waren twee of drie jaar terug dus min of meer gestrand. En eigenlijk kon Ellie daar meer dan genoeg vrede mee hebben; het gebouw had zo wel zijn eigen, haveloze charme. Toen ze richting de oprit zwenkte, keek ze even omhoog, naar het dak dat bijna zilverachtig oplichtte in het felle zonlicht, en de bleke ramen in hun donkere sponningen. Ze wist niet hoe het kwam, maar ze werd zich even bewust van de akelig treffende gelijkenis met tientallen ogen die op haar neerkeken vanuit hun donkere kassen. Ze waren bleek en nauwelijks doorzichtig, bijna als de ogen van een blinde. Dát viel haar heel goed op en ondanks de bloedhete zon was die gedachte bijna om te rillen.

Toen vroeg een lomp joch in een Metallica-shirt of er soms wat te zien viel en merkte ze dat ze stond te staren. Ze schudde haar hoofd, zette haar voeten weer op de trappers en reed verder naar de fietsenstalling. De meeste rekken waren al gevuld en aan de andere kant van de zaal zag ze een nors kijkende conciërge staan, klaar om elke luie donder die het makkelijker vond zijn fiets bij de brommers te stallen te verrassen met zijn eerste uitbrander van het jaar. Ze vond een plek en trok met een sierlijke zwaai haar rugzak van de bagagedrager. Zonder verder een blik achterom te werpen, liep ze kalm naar de ingang.

In de centrale hal belandde ze in een ongelofelijke drukte. Het was een massa van verlegen, minuscule zevendejaars die bijna door de elfde- en twaalfdeklassers vertrapt werden en een enkele docent die nog een heldhaftige poging deed om te vragen of iedereen niet een beetje in rijen kon gaan lopen. Tegen de tijd dat Ellie eindelijk kans zag een rustigere gang in te schieten, voelde haar linkerarm nogal beurs aan en kon ze op de andere de blauwe plekken al voelen opkomen. Nog vijf minuten. Zou die korte tijd het waard zijn om een bezoek aan mevrouw Weaver te brengen, of...

‘Ellie!’

Ze keek verrast op. Vanuit de verte kwam een meisje met opgestoken handen aangerend. Haar lichtbruine haar vormde een scherp contrast met haar zwarte T-shirt, en als dat nog niet genoeg was, dan waren het wel haar schouders die zo rood waren als een tomaat. Ze slaakte een enthousiaste kreet en voordat Ellie amper haar mond had kunnen opendoen, had ze haar al in een benauwde wurggreep genomen.

‘Oh, hoi.’ zei Ellie, toen ze de omhelzing weer verbrak. Daarop lachte het meisje slechts en ze gaf haar een stoot tegen haar schouder – dat zou vast nog een goeie plek worden. ‘Niet zo sip, daar is het nog te vroeg voor. Je ziet er fantastisch uit! Mooi kleurtje. Ben je ergens heen geweest?’

Ellie schudde haar hoofd. ‘Nee. Als je de achtertuin meerekent, tenminste. Pap wilde nergens heen. Maar jij ziet ook bepaald niet pips,’

‘Huh? Oh, dat. Niet zo erg. We zijn naar Hawaï geweest,’ antwoordde ze, terwijl ze verder de gang in begonnen te lopen. ‘Waarom heb je niet gezegd dat je niet op vakantie ging? Je had wel met ons meegekund. God, je had het eens moeten zien. De zon scheen elke dag, en er waren hele mooie stranden, en de hotelkamer – twee badkamers!’

‘Koala’s gezien?’

‘Nee, die leven in Australië, gek. Maar wel heel veel vissen. We zijn zo’n drie keer wezen duiken. Twee keer Nemo gezien – of hoe heet die blauwe vis ook alweer, uh...’

‘Dory.’

‘Die, ja.’

Ellie grinnikte even. ‘Maakt niet uit. Je ouders hadden hun handen hun vast al vol aan jullie alleen. Ik kan me ook wel in mijn eentje redden, hoor.’

‘Kan ik me niet voorstellen. Niet hier, tenminste.’

‘Hard.’

‘Wel waar.’

Ze keken elkaar aan, en ineens werden ze beiden overspoeld door een onverklaarbare giehelaanval. Toen ze weer bedaard waren, zei Ellie: ‘Goed om je weer te zien, Pam.’

‘Jij ook, El. Ik heb je gemist.’ Pam sloeg een arm om haar heen en ze liepen de hoek om. Hier was het nog niet veel beter. Tientallen leerlingen die hun boeken alvast in hun kluisjes opborgen, hier en daar een enkeling uitgezonderd die vloekend aan het metalen deurtje rukte. Ellie wist niet waarom, maar het aanzicht was op de een of andere manier nogal ongemakkelijk. Moest verdorie alles vandaag zo vreemd en onbekend aanvoelen?

‘Je moet me trouwens nog wel met iets helpen,’ zei Pam.

‘Oh ja? Wat dan?’

Ze keek even samenzweerderig om zich heen voordat ze zich weer tot Ellie richtte. ‘Vragen bedenken. Voor Maddy. Ze heeft een vakantie vriendje gehad en ik wil alle details weten.’

Ellie stond zó plotseling stil dat het nauwelijks nog een natuurlijke reactie te noemen was. Ze merkte dat Pam haar een beetje verbouwereerd aankeek en liep snel verder, rood tot in haar nek.

‘Voor de rest gaat alles wel goed?’

‘Ja, niks aan de hand. Ik was alleen een beetje verrast.’

Pam grinnikte. ‘Hij schijnt Spaans te zijn. Ik heb al bij Roxy gevist, maar ze heeft ook nog niks aan haar verteld. En dat gaat ze waarschijnlijk ook niet doen, tenzij we haar een beetje... dwingen.’

‘Het klinkt nog steeds raar.’

‘Minder dan je denkt, hoor. Dit is er tenslotte het jaar voor. Je moet nu zo’n beetje al voorzien zijn óf tenminste goed op zoek zijn als je er nog een beetje behoorlijk bij wil lopen. Zeg, zelfs Rosie Anderson loopt al te rotzooien met Ricky Goldhammer. Van de garage, weet je wel. Je mag zelf onderhand ook weleens beginnen.’

Ellie gaf hier expres geen antwoord op. Ze meende sowieso al dat Pam dit alles haar meer mededeelde uit de dringende behoefte om zichzelf moed aan te praten dan een of andere populaire wijsheid; ze was een lieve meid, maar op sommige momenten nogal... overmoedig. In termen van tien pogingen waarvan er negen waren mislukt. De laatste scheen tijdens een etentje via de achteruitgang ontsnapt te zijn omdat hij bang was dat ze bij het dessert zijn kop er uit enthousiasme per ongeluk af zou rukken.

Ze voelde een por tegen haar schouder. ‘Ellie?’

‘Ik heb je gehoord.’

‘Maar je hebt geen antwoord gegeven, suffie. Kom nou eens op. Er zal toch wel iemand zijn die je niet een beetje ziet zitten?’

Ellie trok een wenkbrauw op. ‘Zoals?’

‘Nou, geen idee. Eens zien, wie zou dat ijskoude hart nou kunnen ontdooien? De prins op het witte paard, hè? Ik denk Flint.’

‘Flint.’

‘Ja, waarom niet? Nou ja, het is eerder de prins op de tweecilinder motor dan het witte paard, maar dat is het nieuwe sexy. Hij ziet er ook best goed uit. Ik denk zelfs dat hij jou heel erg mag. En durf jij nou eens te zeggen dat dat niet wederzijds is.’

‘Geen idee waar je het over hebt.’

‘Oh nee?’ Pam grinnikte. ‘Je bloost.’

Ellie rolde met haar ogen. ‘En jij kan soms echt onuitstaanbaar zijn, wist je dat?’

‘Rustig nou maar, ik zit je alleen te plagen. Ik hou mijn mond al.’

Dat deed ze gelukkig ook, al was het leed al geschied, natuurlijk. Voor Ellie was het frustrerend en verwarrend genoeg. Ze voelde zich al niet zo best vandaag (en dit gevoel ontsproot misschien aan een bekendere oorzaak dan ze zou durven toegeven), maar ze was verrast hoezeer een confrontatie met zo’n onschuldig rotonderwerp haar zo zwaar viel. En misschien lag het niet eens aan het feit dat ze zo slecht in haar vel zat. Het kon natuurlijk ook goed zijn dat dit iets te maken had met wat Pam precies had gezegd, iets in die onsamenhangende rommel over vriendjes en vakantiebelevingen dat haar dieper raakte dan ze had verwacht, maar daar dacht ze niet graag over na. En toch... het was er wel. Het was er en het had haar van haar stuk gebracht, al hóefde het uiteraard niets te betekenen... maar ze had het nare gevoel dat het dat wel deed. Heel goed, zelfs.

Maar goed, ze moest er ook weer niet té lang bij stil blijven staan. Alsof ze nog niet genoeg aan haar hoofd had.

Het bleek dat ze die dag allemaal met een gezamenlijke les begonnen; de hele vrolijke vriendengroep. Maddy leek er alleen niet zoveel zin in te hebben om een boekje over haar nieuwe vlam open te doen, want ze bleef halsstarrig haar mond houden – al zei haar gezichtsuitdrukking wel genoeg. Ze waren nog niets anders te weten gekomen dan dat zijn naam met een ‘C’ begon (‘Carlos? Carlos, het is

Carlos, hè?) toen ze het lokaal binnenliepen en hun gebruikelijke plekken bij het raam verruilden voor de beschutte schaduw bij de muur. De afgelopen zomer waren er nog steeds geen zonweringen aangebracht. Als het aan die goeie ouwe Gary Ransom van de onderhoudsdienst lag zou dat ook nog wel even duren. Hij zou het 'korte mouwtjes-seizoen' zo lang mogelijk proberen te laten duren, want hij vond dat jonge vlees nu eenmaal heel spannend. Door de meesten werd hij Gary de Griezels genoemd.

'Is hij gespierd? Blond, of zwart?' vroeg Adrienne – Rianne –, die naast Ellie zat. Voor de zoveelste keer maakten Maddy's ogen een salto. 'Nee-hee. En hou er nou maar over op, het maakt toch niks uit.'

'Doe nou niet zo flauw, we hoeven echt niet te weten of je gezoend hebt, hoor. Nou, misschien wel. Maar vertel eerst maar hoe hij eruit ziet. Anders moet je trakteren.'

'Tuurlijk. Zullen we vanmiddag naar de ijssalon gaan?'

Roxy – de non-fysieke wederhelft van de Siamese tweeling Roxy-Maddy – draaide zich om op haar stoel en legde haar handen over de leuning. 'Kom op, Maddy. Zeg het gewoon, of is het zo erg?'

'Nee, maar het was helemaal niet zo serieus. We hebben gewoon één of twee keer op de camping met elkaar gepraat. Volgend jaar gaan we waarschijnlijk niet eens naar Europa, dus dan zie ik hem helemaal niet meer.'

'Maar je hebt wel zijn telefoonnummer?'

De vermoeide 'ja' die daarop volgde ging bijna verloren in een diepe zucht, en zeker niet voor het eerst voelde Ellie een pijnlijke steek van medelijden. Tot dusver had ze nog niet aan het kruisverhoor meegedaan en ze was ook niet op zijn minst van plan mee te doen, maar evengoed werd ze wel getrakteerd op de fijne irritaties ervan. In zekere zin voelde ze zich belazerd. Was het soms teveel gevraagd om te kunnen hopen dat de gesprekken met haar vriendinnen iets hadden kunnen doen aan het zware gevoel, in plaats van het alleen maar erger te maken? Had ze dat tenminste niet een beetje verdiend? En *waar maakte ze zich in vredesnaam zo druk om?*

Pam's stem begon langzaam weer tot haar door te dringen; 'Maar zeg eens eerlijk, heeft hij een erg grote –'

'Pamela!' siste Ellie, zich bliksemsnel omdraaiend. De meiden keken haar vreemd aan; niet alleen verbaasd, maar ook een soort geschokt. Ze werd zich ineens bewust van een vreemdsoortige afstandelijkheid tussen hen en de hitte van de afgunst in haar gezicht maakte snel plaats voor schaamte. Ze was te ver gegaan. Toch zei ze: 'Laat... laat het nou gewoon, oké? Als ze het er niet over wil hebben, moet je er ook niet over doordrammen.'

'Ja, oké.' antwoordde Pam, schouderophalend, maar desondanks nog steeds met de blik op haar gezicht van iemand die net een mirakel voor zijn ogen had zien gebeuren. Ellie had het gevoel dat het zien van het besef dat er iets mis met haar was nog erger was dan het voelen; alsof zij hier zat als de enige vreemdeling tussen een groep volstrekt normale mensen die het over volstrekt normale dingen hadden. En toch maakte de dankbare blik die Maddy haar toewierp ook verrassend veel weer goed. Misschien was het toch het juiste geweest.

Ze schudde haar hoofd en besloot haar aandacht even ergens anders op te richten; de binnenkomende studenten – de voorlopige klasgenoten. Lotgenoten.

Wat dan ook. Eerst kwam de troep binnen die de hele zomer in de garage van George Goldhammer had gewerkt, gebruikt en ontveld op elke zichtbare plek. Daarna de rijke trutten van Upper Broadway en Emerson Drive die zoals altijd hun keurende blik overal in het rond gooiden en een minachtende kop trokken als ze iets zagen wat hen niet zinde. Een paar oude bekenden. Carol Figerthan en Jake Henderson en Henry Washmore, Tom Joules en Joe Richards – van wie de laatste een onafscheidelijke driehoek vormden – en Nate Clarke, die niet minder ongeïnteresseerd dan normaal oogde. Laatstgenoemde wist haar aandacht wat langer vast te houden dan ze had verwacht, maar ze wist niet precies zeker waarom. Ze hadden de afgelopen jaren wat gezamenlijke lessen gedeeld, maar daarbuiten reikte de wederzijdse interesse – zo al die er al was – niet verder dan een vlugge blik op de gang. Daar scheen ze trouwens niet de enige in te zijn; voor zover je kon spreken van vriendengroepjes hier op school, was hij als een eenzame komeet die afzonderlijk ten opzichte van al die werelden bewoog. Maar wat daar de precieze reden voor mocht zijn? Al sloeg je haar dood. In de schoolcultuur van gespierde footballspelers en populaire eindejaarsbalkoninginnen waren er natuurlijk ook de buitenbeentjes en de pispaltjes, al meende Ellie niet dat hij ooit tot één van die groepen had behoord. Op die momenten van schaars oogcontact zag ze nooit de blik van een slachtoffer die elke maandag lullige briefjes in zijn kluis vond of bij elk toiletbezoek riskeerde een natte prop in zijn nek te voelen, maar eerder het afwezige staren van een vreemd wezen dat toevallig een menselijk masker droeg. Of misschien was dat alleen omdat hij zich van niemand iets aantrok. Misschien was dit een goed ding.

De komst van Flint en Tobin liet echter weinig ruimte meer over voor nadenken. Flint Anderson, zeventien (in oktober dat jaar nog maar drie jaar te jong om zich legaal te bezatten), knap en met de geërfde reputatie van twee van Fall King High's populairste studenten, sloeg zijn vriend op de rug en gooide zijn hoofd in zijn nek. Hij zag er gezond uit. Zijn armen hadden een fraaie bronzen kleur, ten teken dat hij ook het grootste deel van de zomer tussen de smeer en de rubberen banden had doorgebracht. Tobin Whitemill, waarschijnlijk meer sidekick dan hij ooit zou durven toegeven (hoewel hij toch niet te ver in de schaduw van zijn vriend stond om een onuitstaanbare slijmbal te zijn), rolde met zijn ogen en bevrijdde zich uit zijn greep. 'Hallo, dames.' zei hij, zodra ze bij hun tafeltjes stonden.

'Hoi, jongens! Hoe was jullie vakantie?' vroeg Rianne, misschien iets spontaner dan normaal. Té spontaan?

'Goed. Canada was prachtig.' zei Tobin.

'Ben je naar Canada geweest?'

'Zoals ik drie seconden geleden al zei.'

'En, rendieren gezien?'

'Dat noem je kariboes.'

'Kariboes is een andere naam voor rendieren, sukkel.' zei Flint. 'En ben jij nog ergens heen geweest, Rianne?'

'Alleen een paar weken naar mijn oma in South Carolina. De rest van de vakantie hebben we de winkel verbouwd.'